

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 82

Dijous, 7 de maig de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 55, segona i darrera reunió

S U M A R I

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat del programa i el calendari de vacunacions sistemàtiques (tram. 302-00165/08) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la repercussió de la crisi econòmica en el sector pesquer (tram. 302-00166/08) p. 8

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials en el context de crisi econòmica (tram. 302-00167/08) p. 13

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de joc (tram. 302-00168/08) p. 20

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques en matèria de joventut (tram. 302-00169/08) p. 28

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 55.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació i d'Economia i Finances.

El president

És reprèn la sessió.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat del programa i el calendari de vacunacions sistemàtiques (tram. 302-00165/08)

Ho fem amb l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la moció sobre l'estat del programa i el calendari de vacunacions sistemàtiques. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. La moción que trae hoy aquí nuestro grupo tiene fundamentalmente una conexión directa con la interpelación. Quien haya leído la interpelación y vea el contenido de la moción verán que tiene realmente una evidente relación.

El problema de la gripe nueva ha puesto de manifiesto, en estos momentos, la necesidad de coordinarse las autoridades sanitarias, a nivel autonómico, a nivel local, a nivel estatal y a nivel mundial. Es imprescindible mantener unas apuestas coordinadas en estos momentos en materia de prevención de la salud.

Lo que aporta la moción de nuestro grupo aquí es precisamente la incidencia en esa necesidad de coordinar, de coordinación en estos momentos. De ahí que, al amparo de lo que establece la Constitución, que se ha de recordar que mandata a las instituciones, a los gobiernos a promover la salud y prevenir las enfermedades, nuestro grupo entiende que la existencia de un calendario unificado de vacunaciones sistemáticas para todas las comunidades autónomas, sería un paso positivo en esta materia.

El calendario de vacunaciones sistemáticas no quiere decir una uniformidad exacta, evidentemente la *consejera* el otro día decía que la situación en el País Vasco era muy distinta, o en Cataluña era muy distinta, por ejemplo, a la de Ceuta y Melilla, y tiene razón, pero eso no es óbice para que ese acuerdo del calendario de vacunaciones se establezca por parte de una autoridad central o una autoridad coordinada en el caso del Consejo Interterritorial, y para ello es necesario establecer alguna serie de modificaciones normativas que doten de autoridad, de poder a las instituciones para hacerlo posible.

Eso sabemos que hoy no es así, y las consecuencias son, pues, distintos calendarios y distintos grados de

prestaciones en materia de vacunaciones. Carece de sentido que en unas comunidades se esté aplicando la vacuna heptavalente contra el neumococo, y en otras no, cuando la Organización Mundial de la Salud establece la necesidad y la conveniencia de aplicar esta vacuna de forma sistemática.

Carece de sentido que la vacuna contra la varicela para los niños de menos de dos años no se aplique con carácter generalizado en toda España, puesto que no hay razón que justifique que en unos sitios sí, y en otros sitios no. Y carece de sentido, en estos momentos, que las vacunas para niños que llegan a España como inmigrantes o por adopción internacional no sean realmente incluidas como obligatorias en el seno del Consejo Interterritorial de Sanidad o del Ministerio de Sanidad y Consumo.

De ahí que reclamemos una autoridad única, y eso conlleva, para garantizar precisamente la igualdad en las prestaciones y la igualdad de vacunaciones, una modificación importante que es que el gasto derivado de la aplicación de las vacunas corra a cargo de los presupuestos generales del Estado. Si es la autoridad central, bien sea la Comisión Interterritorial, el Consejo Interterritorial o bien el Ministerio de Sanidad y Consumo el que va a definir, a nuestro juicio –y debiera ser así–, el calendario único de vacunaciones, también debe ser el Estado el que asuma el gasto derivado de la aplicación de las vacunas, sin que ello sea óbice ni limitación alguna para las competencias que tienen en esta materia las comunidades autónomas. Un segundo apartado, y en el que se ha manifestado en alguna ocasión la *consejera*, que lamento que no esté aquí, me acuerdo de una intervención que tuvo en el seno de la comisión, apostó por la conveniencia de un calendario homogéneo de vacunaciones en todos los países de la Unión Europea, en la misma estructura que estoy planteando para España, es decir, homogéneo no quiere decir único, uniforme, no, quiere decir establecer un calendario armonizado que, evidentemente, puede tener excepciones, pero por una autoridad competente. Es un segundo apartado que nosotros proponemos en nuestra moción.

En tanto que eso no ocurra, consideramos que los catalanes merecemos la mejor sanidad posible, y, de ahí, que solicitemos que se incorpore a nuestro calendario de vacunaciones la vacuna heptavalente para el neumococo y la vacuna contra la varicela, y que el Gobierno haga el seguimiento necesario para que los niños extranjeros y aquellos que lleguen a Cataluña por adopción internacional sean vacunados adecuadamente. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Y ya finalizo, señor presidente, señalando que el cuarto punto para nosotros, en estos momentos, de gran actualidad, es la necesidad de campañas destinadas a concienciar y educar a la población en hábitos sanos para evitar el contagio de las enfermedades infecciosas y especialmente la hepatitis A y la tuberculosis. Es notorio que, en estos momentos, otras personas de otras culturas establecen hábitos que no son demasiado sanos para el ámbito de nuestra sociedad...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...y por ello, nos gustaría que se establecieran campañas, y puesto que no se están haciendo, que además se hicieran en los otros idiomas oficiales, al menos en catalán y en castellano. Sería conveniente que la campaña contra la gripe nueva, *grip nova*, se hiciera en los dos idiomas.

Gracias.

El president

El senyor Sancho, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Hola, molt bon dia, senyores i senyors diputats, deixi'm començar amb una afirmació que em sembla que tots compartim, Catalunya té uns resultats en indicadors, en indicadors sanitaris i relacionats amb el tema de les vacunes molt bons, i té uns indicadors bons des de ja fa temps; no tenim uns mals indicadors que ens diguin que estem vacunant malament, al contrari, tenim una cobertura de població molt elevada, sense que la vacunació sistèmica sigui obligatòria, és a dir, no oblidem que no és obligatòria, i tot i això tenim uns molt elevats resultats quant a cobertura poblacional quant a les vacunes.

Segona qüestió. Quant a la metodologia, que és el que podríem estar discutint, la metodologia de presa de decisions també és una metodologia que tothom considera bona; és una metodologia on la presa de decisions en un tema tan sensible per a la salut com les vacunes es fa en funció d'unes consideracions purament tècniques, a través d'un consell assessor que està creat des del 1980. Per tant, la discussió tècnica es fa on s'ha de fer, i jo entenc que s'ha de fer a nivell del consell assessor.

Fetes aquestes consideracions, podem entrar a veure quines són les divergències entre la vacunació que estem fent a Catalunya respecte a la resta de l'Estat. Si ho fem, si fem aquest exercici ens adonem que realment potser no és uniforme, potser no podem parlar d'uniformitat o d'unificació, però tampoc podem parlar de divergència. I molt menys si ens ho mirem des d'un punt de vista purament científic, perquè no hi ha una divergència quant al criteri bàsic de vacunació.

Quines són les diferències? Fixi's bé. Tenim les variacions respecte al pneumococ, i bàsicament amb la Comunitat Autònoma de Madrid, bàsicament, que fan una vacunació molt més àmplia. Però, escolti, aquí el criteri de vacunació és respecte als grups de risc, i té una base científica molt seriosa. Per tant, jo aquí no parlaria de grans divergències, sinó, en tot cas, d'un matís quant a l'aplicació i d'un matís que, científicament, és una discussió que jo li diria que és quasi, quasi irrellevant, perquè respecte a aquella gent, a aquells grups de població de risc que realment és importat vacunar, se'ls dona cobertura i, per tant, aquí no hi ha cap problema

mèdic de cap tipus. En tot cas, seria una discussió que jo considero que no és tan important com per fer-la central quant al calendari de vacunacions.

Després tenim una altra variació respecte a la varicella. A la varicella nosaltres aquí vacunem els adolescents susceptibles i, per tant, també l'acord de gent susceptible de patir varicella la tenim vacunada, la tenim amb una molt bona cobertura. Insisteixo, la bona cobertura després es demostra en els indicadors que ens donen els indicadors de salut, i ni la mortalitat, ni la morbiditat, ni cap dels indicadors ens diuen que ho estem fent malament. Per tant, quant a resultats, quant a l'avaluació de resultats la cobertura no és divergent i no és pitjor que la resta de l'Estat.

Quant a l'hepatitis A, que també hi ha una petita diferència. Miri, l'hepatitis A, si vol que li digui la veritat, aquí estem fent una prova pilot i, per tant, és això, estem en una prova pilot, i acabarem avaluant si aquesta prova pilot la tenim de continuar o no. Però, la veritat, és que tampoc és tan important, perquè vostè i jo coincidiríem, i coincidiríem tots i a més és una discussió científica ja feta, que no és precisament un tema greu, no és precisament un tema greu i que hi han altres mesures sanitàries que realment poden afavorir o poden aconseguir una bona prevenció en tant que estem parlant de mesures quant a un toxoinfecció alimentària.

I, per fi, l'altra divergència és en el virus del papilloma. En el virus del papilloma jo ja sé que s'ha fet més d'una proposta, però jo li dono la meva opinió, que fins i tot en algun moment, en algunes votacions pot divergir, però quan parlem del que és el calendari de vacunació, escolti, l'acord que s'ha proposat i la vacunació que s'ha proposat és científicament assumible i tècnicament correcta. Per tant, jo no faria aquesta discussió com una discussió central.

Finalment, ja li he dit, no és un calendari unificat, però si tenim en compte el que hem estat comentant, no és divergent. Per tant, entendrà que nosaltres, això ja ens orienta el vot. Podríem, en aquest moment, fins i tot, discutir si algun dels seus punts quant a la vacunació del pneumococ el podríem tenir en compte, però entendrà una cosa que jo li vaig a dir ara i que em sembla que és important dir-la.

Miri, en aquest moment, on l'atenció sanitària està entorn a una alarma que també afecta algunes vacunacions, que ens pot afectar l'hivern que ve, i, per raons d'oportunitat del moment, jo penso que val la pena, en aquests moments, no introduir discussions quant al calendari de vacunació, perquè tenim una altra discussió important, i molt més quan en un tema com el pneumococ, hi insisteixo, també estem donant cobertura als grups de risc, que probablement aquest hivern que ve serà el que hauríem de fer, i no distorsionéssim la discussió entorn al calendari de vacunació en aquest moment, perquè tenim una altra discussió al davant, molt més important, que serà què fem amb la vacunació de la grip aquest hivern que ve? Com hi donarem cobertura, i què és el que hauréem de fer?

Per tant, jo ja li anuncio que hi votarem en contra, jo entenc que ho fem des d'un punt de vista purament

tècnic i científic, en tant que ens referim a les decisions del Consell Assessor que, insisteixo, són una bona metodologia i és una metodologia que dóna prestigi a la sanitat catalana. Per tant, hi votarem en contra, i espero que hagi entès les nostres raons.

Gràcies.

El president

La senyora Núria Segú, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Domingo, anunciar-li el nostre posicionament de rebuig respecte a aquesta moció. Bàsicament, perquè començaré potser pel final. Nosaltres pensem que no és tan abstracte o que en l'àmbit polític no hem de discutir tant sobre una vacunació o una altra, sinó que hem de començar la discussió si és així, o el debat, sobre els resultats de salut que tenim a la nostra comunitat, al nostre país. I si aquests resultats de salut tenen alguna diferència respecte a altres comunitats, que tenen un calendari de vacunacions diferents. I això no és així, i això no és així. I dic un calendari de vacunacions diferents perquè és cert que hi ha algunes petites diferències. I creiem, també, en aquesta línia que li deia, que hem de deixar el debat tecnicocientífic per als tècnics i per als científics, i fer aquí el debat en aquest àmbit, en els resultats de salut, en els indicadors de salut, en la salut que té la població de Catalunya.

I entrant ja, concretament, al text de la moció. Miri, nosaltres estem d'acord que el calendari únic que avui existeix en el si del Consejo Interterritorial, de vacunacions sistemàtiques, hi estem d'acord, i, de fet, aquest calendari únic, que és un seguit de recomanacions del Consejo Interterritorial, estableix intervals per a l'administració de les diferents dosis de vacunes, cosa que ja és habitual a tot el món, ja que no és necessària la uniformitat absoluta, coincidim amb vostès. De fet, l'última modificació es va aprovar al Consejo Interterritorial del 10 d'octubre del 2007, i la majoria de comunitats autònomes segueixen aquest calendari, encara que, com s'ha dit ja, hi ha algunes petites diferències. Vostè n'esmenta en la seva moció, al punt tres, si no ho recordo malament, de la seva moció.

Respecte a la varicella. Miri, a tot l'Estat espanyol es vacuna la varicella a la preadolescència, com a Catalunya, seguint les recomanacions dels tècnics, excepte a Madrid, Navarra, Ceuta i Melilla, i el pneumococ, excepte a Madrid. Llavors què hem de fer? Vostè ens proposa que tot l'Estat espanyol faci el mateix que fa la Comunitat Autònoma de Madrid respecte al pneumococ en contra de les recomanacions del mateix Consejo Interterritorial, de la mateixa ponència de vacunes de la Comissió de Salut Pública del Consejo Interterritorial. Jo crec que no han d'entrar, sincerament, ho torno a repetir, en un debat de caràcter més tecnicocientífic. La ponència de vacunes de la Comisión de Salud Pública del Consejo Interterritorial va fer unes recomanacions respecte a la vacuna del pneumococ que segueixen totes les comunitats autònomes menys Madrid.

Respecte a la vacuna de la varicella, la ponència també de salut pública, en aquest cas, del nostre país, va fer una recomanació sobre l'edat de la vacunació als preadolescents susceptibles d'aquesta malaltia. Això és el que estem seguint: les recomanacions científiques de les ponències i dels experts, per alguna cosa existeixen. No crec que sigui en aquest fòrum on hàgim de debatre les recomanacions o no dels consells de què nosaltres mateixos ens hem dotat, eh? I, per tant, el debat creiem que ha de ser un altre, i, per tant, creiem que «no ha lloc», si em permet l'expressió, a entrar en la definició exacta, amb la concreció exacta d'una vacuna o una altra, si existeixen unes recomanacions i un consens dintre el Consejo Interterritorial.

I, per tant, creiem que aquesta moció no és necessària, i, per tant, en aquest sentit, hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., bé, senyor Domingo, ja estem acostumat, en aquest Parlament de Catalunya, a assistir a les seves dèries de la unificació i l'unitarisme, les de Ciutadans; però li he de reconèixer que avui han adoptat un caire ben curiós.

Jo li he de dir que m'he llegit diverses vegades la moció que ha presentat i li he de confessar que és la mostra més curiosa de nacionalisme espanyol amb la qual m'he trobat en aquests últims anys que he estat en el Parlament de Catalunya. En aquest cas, nacionalisme espanyol de calendari vacunal.

Vostè demana dues coses... I ara li ho raonaré i em sembla que ho acabarà veient, fins i tot, vostè mateix, clar. Demana dues coses: en primer lloc, un calendari vacunal únic espanyol per a totes les comunitats autònomes. És el primer punt de la seva moció; i, en segon lloc, l'ampliació del calendari vacunal amb les vacunes contra el pneumococ i la varicella, ve a ser el tercer punt de la seva moció.

Però resulta que, si adoptem el calendari vacunal recomanat pel Consejo Interterritorial, és a dir, el calendari vacunal únic al qual vostè vol que s'ajusti la Generalitat de Catalunya, ens trobem que, precisament, aquest calendari vacunal exclou el pneumococ i la varicella, perquè no formen part d'aquest calendari vacunal, és a dir, no les recomana el Consejo Interterritorial. La unificació, per tant, que vostè proposa ens porta a la paradoxa que exclou, precisament, les vacunes que vostè vol incloure en el tercer punt de la seva moció.

Hem passat del *antes roja que rota* al *antes una que vacunada*. És així. És a dir, vostè prefereix que tinguem un calendari únic del Consejo Interterritorial que exclou les vacunes que vostè, precisament, proposa.

Em sembla que allò raonable, senyor Domingo, si vostè realment atengués els interessos de la ciutadania cata-

lana, seria que hagués jerarquitzat la moció de forma diferent i que, en tot cas, primer hagués demanat que s'ampliés el calendari vacunal català amb les vacunes que vostè proposa –el pneumococ i la varicella–, i, després, que, en tot cas, s'afavorís la coordinació. Però pel fet, precisament, de jerarquitzar-ho com la seva ideologia nacionalista espanyola li ho recomana, el porta a cometre aquest tipus de contradiccions i de paradoxes, oi, senyor Domingo?

D'altra banda, Catalunya compta amb un consell assessor de prestigi –un consell assessor de prestigi– que ha definit en quins casos s'han de subministrar la vacuna del pneumococ i la de la varicella.

El mateix senyor Sancho, company seu d'oposició, li acaba de dir que no li acceptarà aquesta moció, que rebutjarà la seva moció, precisament perquè Catalunya compta amb un consell assessor de prestigi, que és qui determina quines són les necessitats de vacunació que té Catalunya i que, a més, ha aconseguit, a causa d'aquest calendari propi de vacunació, uns índexs de qualitat molt bona, de qualitat en salut molt bona al nostre país. Per tant, senyor Domingo, li rebutjarem la moció.

Sí que vostè fa una menció i també dir: «No, també hem d'unificar a la Unió Europea.» Home, però se li veu molt el llautó –se li veu molt el llautó! Perquè vostè posa això per després venir aquí i dir: «No, no..., mirin, veuen, jo vull unificar a Espanya, però també a Europa.» Quan després, vostè, quan ha defensat la seva pròpia moció, pràcticament, ni n'ha parlat, d'això de la Unió Europea. I, a més a més, és que les realitats epidemiològiques són molt diferents en els diferents estats de la Unió Europea i dins dels mateixos estats. I, per tant, cada nació d'Europa, cada regió d'Europa ha de tenir la seva pròpia casuística, ha d'atendre la seva pròpia casuística i també establir els seus propis calendaris vacunals. Evidentment que hi ha uns marcs que comparteix tot el món occidental, evidentment; però s'ha de tenir la capacitat de flexibilitat.

Per tant, senyor Domingo, crec que ha estat un bon intent, per part seva, de colar-nos el nacionalisme espanyol a través d'un calendari vacunal; però, en tot cas, no se n'han sortit, i ni tan sols els grups de l'oposició hi donaran suport.

Gràcies.

El president

La senyora Belén Pajares, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Domingo, convindrà amb mi que la prevenció i la promoció de la salut, o sigui, la inversió en la salut de les persones, acaba sent el veritable estalvi tant pel que fa a la malaltia com en recursos pressupostaris, i vostè, en certa manera, ja ens ho ha explicat, no?, que la vacunació universal s'ha demostrat com una de les estratègies més efectives dins les polítiques de salut pública i que ha suposat la disminució i, en alguns casos, l'eradicació de moltes malalties.

Però, escolti'm, no podem oblidar que en el món de la sanitat, en el món de la salut, hi ha tot un seguit d'aspectes, organitzatius i administratius, que envolten la sanitat, les estructures sanitàries; i, en concret, a Espanya, d'acord amb la Constitució Espanyola i els respectius estatuts d'autonomia, al llarg dels anys, l'Estat ha anat traspassant la sanitat a totes aquestes comunitats autònomes, i, des del nostre punt de vista, ha suposat que s'apropés la sanitat al ciutadà.

Vostè sap que a Catalunya tenim les competències atorgades des dels anys vuitanta, i que, per tant, ara, això ja no és un problema, no és un problema l'assumpció de competències, sinó la gestió que es fa d'aquestes competències.

Vostè ens parlava, durant la seva interpellació i també a la moció, de la Llei general de sanitat, però penso que també cal mencionar una llei, que és de l'any 2003, que és la Llei de cohesió i qualitat del sistema nacional de salut, llei que vostè sap que va ser impulsada per la ministra Ana Pastor i aprovada per unanimitat de tots els grups parlamentaris al Congrés i que pretenia corregir totes aquestes deficiències de les quals vostè ens parlava a la interpellació. Però és cert que la gestió d'aquestes competències s'ha de portar, si no existeix una adequada coordinació i lideratge per part del Ministeri de Sanitat, al fet que existeixin desequilibris territorials i descohesió en el territori. Quan dic «territori», em refereixo a «territori Nacional», amb ena majúscula, i vostè m'entendrà.

Escolti'm, quan es va aprovar aquesta llei, calia una actualització de la Llei general de sanitat perquè havien passat setze anys, i, per tant, el que calia és que el Consell Interterritorial del sistema nacional de salut fos un veritable òrgan de decisió, i, a més, encarregat de vetllar, entre altres coses, per la cohesió de tot el territori.

Però, escolti'm, dit això, a qui li correspon liderar i coordinar totes les actuacions de les comunitats autònomes és al Ministeri de Sanitat, i, clar, quan no ho fa, passa el que passa. Això, per una banda, i, per l'altra, també hi ha un altre tema i és que cal que les comunitats autònomes desenvolupin totes les competències que tenim atorgades i que depenen de les necessitats dels ciutadans.

I, fent ús d'aquestes competències –en aquest cas és la sanitat, però serveix per als tributs o per a les polítiques actives contra l'atur–, el juny de l'any 2007, nosaltres, el Grup Popular, vam presentar una proposta de resolució perquè s'inclogués en el calendari de les vacunacions sistemàtiques a Catalunya la vacuna del pneumococ. Haig de dir que el resultat va ser el vot en contra, menys el suport de l'oposició que ens va votar a favor.

Vostè ja ha explicat les bondats de la vacuna, per tant, jo no m'hi referiré; però sí que és veritat que, des de l'any 2001 que es va començar a prescriure-la per part dels pediatres, també es va iniciar una tendència a la baixa, una tendència descendent de la malaltia i que el Comitè Assessor de Vacunes de l'Associació Espanyola de Pediatres, des de l'any 2003, ha recomanat en diverses ocasions la implementació d'aquesta vacuna.

A més, es tracta d'una vacuna cara, que té el cost del voltant d'uns tres-cents euros, i, si en el moment que ho vam presentar, ja suposava un perjudici per a les famílies que no disposen de mitjans econòmics, en aquest moment, amb la crisi que ens envolta, encara és un problema més urgent.

Estem, també, parlant d'un tema i és que, depenent o no que la Comissió de Salut Pública del Consejo Interterritorial estigui debatent o no la conveniència de l'aplicació sistemàtica d'aquesta vacuna, hem de parlar, també, que s'ha de tenir en compte que les comunitats autònomes han de prendre decisions polítiques, i que això és plena competència nostra i que aquesta decisió no va ser assumida per Catalunya i que, en canvi, sí ho van admetre Navarra o la Comunitat Autònoma de Madrid.

Això mateix amb el virus del papilloma que, el fet de recomanar aquest acord d'edat entre els onze i els catorze, ha fet que cada comunitat autònoma hagi aplicat el que hagi considerat més convenient i que han arribat queixes, fins i tot, al Síndic de Greuges de Catalunya. O sigui, l'evidència científica, d'acord; però també cal prendre decisions polítiques.

I ara, ja per acabar, senyor president, sí que explicaré el sentit del nostre vot. Senyor Domingo, en els punts 1 i 2, nosaltres ens abstindrem. Estem d'acord amb moltes de les qüestions que vostè ens planteja. Fins i tot, en el programa de les eleccions generals de l'any 2008, nosaltres portàvem una *programación nacional del calendario de las vacunaciones*. Però pensem que això també cal parlar-ho amb la resta de les comunitats autònomes. Entenem que aquest no és el fòrum de decisió, sí el de debat –sempre–; però nosaltres, i vostè ho sap, governem a moltes comunitats i a les ciutats autònomes, i entenem que això hauria de comptar amb l'acord i el consens de totes aquestes comunitats on governem. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I, a més, és que concreta d'una manera molt clara el que podríem dir que podria ser, fins i tot, una decisió bilateral entre Catalunya i el Ministeri, i, per tant, no demanem una vacuna en concret o més pressupost per a aquesta vacuna, sinó...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pajares i Ribas

...sí, acabo de seguida. Demanem tot un seguit de qüestions que penso que s'haurien de debatre on pertoca, que és al Consejo Interterritorial.

En canvi, sí que votarem a favor dels punts 3 i 4, perquè entenem que això és competència autonòmica, i sobre això sí que nosaltres hem de prendre decisions, i, en aquest cas, donarem suport a la seva proposta.

Per tant, senyor president, demanarem votació separada en dos blocs: punts 1 i 2 i punts 3 i 4.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Bé, senyor Domingo, la meua intervenció serà per confirmar-li que es queda sol, que la proposta... –pràcticament sol, amb tots els respectes, eh?–, que la proposta del seu grup parlamentari, diguéssim, no ha aconseguit, ni de bon tros, l'aprovació de la resta dels grups, i jo crec que vostè ja ho sabia. Em consta que amb la resposta que, per part de la consellera, se li va donar a la seva interpellació, molt em temo que vostè ja suposava quin era el posicionament de bona part de la resta dels grups parlamentaris de l'hemicicle.

Abans vostè comentava que, amb l'exemple que tenim de la nova grip, es posa de manifest una necessitat de coordinar-se als diferents nivells, tant entre les diverses comunitats autònomes com a nivell estatal i a nivell internacional. Jo crec que, si alguna cosa ha posat de manifest l'exemple que vostè posava a sobre la taula és que precisament aquesta coordinació existeix –existeix– i ha funcionat d'una manera prou correcta. De la mateixa manera que la seva moció, la que presenta avui, també és un bon exemple que la coordinació existeix o que hi ha un consens prou important amb relació al calendari de vacunes que ens serveix, a nosaltres, com a argument per no aprovar la seva moció.

Però no només això, no només el fet que la coordinació ja existeixi és un argument per nosaltres, sinó també el fet, com deia el representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, els resultats, els indicadors també ens són favorables, no? Tenim uns bons indicadors, demostren que hi ha una bona cobertura i els resultats també ens donen la raó en aquest sentit.

És cert, vostè ho ha manifestat, la consellera l'altre dia també li ho comentava, que és necessari que el calendari de vacunacions estigui en un procés de permanent revisió. I això, diguéssim, ha d'atendre, llavors, a dues qüestions bàsiques: una, les recomanacions del Consell Assessor de Vacunacions, que ho farà, doncs, a partir de les diverses circumstàncies de caràcter epidemiològic i els diversos coneixements científics de què es disposi en cada moment. Això ens ha de marcar, diguéssim, el fet de reafirmar-nos o no en un determinat calendari. I també, lògicament, la disponibilitat de recursos pressupostaris.

Però ens sembla que, en el cas que ens ocupa i amb les propostes que vostè ha fet, el problema no és de si ho paga la Comunitat Autònoma de Catalunya o si ho paga l'Estat. Ens sembla que el que realment és important és el fet de mantenir un consens en el si dels òrgans que han de decidir quin és el calendari en qüestió. El Departament de Salut ja està promovent, ja promou i recolza un calendari de consens, com li deia, en el Consell Interterritorial del Sistema Nacional de Salut, i, de fet, existeix aquest calendari de consens tal com se li ha manifestat pels diversos representants.

Insisteix també en la necessitat que aquest calendari sigui el mateix a nivell europeu. Bé, aquí també hi ha una coincidència, i el departament també ha considerat convenient promoure a nivell europeu que hi hagi un calendari marc. Ara, lògicament, també tenint en compte el punt de vista més tècnic i més científic, abans i a l'hora de decidir.

Vostè plantejava diferents casos..., la vacuna antipneumocòccica, com una de les que era necessari d'implantar, no? Aquí, vostè ho sap també, la ponència de vacunes de la Comissió de Salut Pública del Consejo Interterritorial ja va decidir, no aquest any, sinó ja fa uns quants anys, que no era convenient la introducció d'aquesta vacuna en els calendaris. El mateix passa amb la varicella, que va ser revisada per la Comissió de Salut Pública al febrer d'aquest mateix any, recomanant que es mantingués la vacunació, el calendari vacunal tal com estava previst. I amb relació a la vacunació de població nouvinguda, s'entén que ja s'estan seguint, doncs, les recomanacions del manual de vacunacions.

El darrer punt de la seva moció planteja, bé, ampliar les campanyes destinades a conscienciar i educar en aquest àmbit, en aquests temes. Nosaltres considerem que són suficients les campanyes que s'estan realitzant. I pel que fa als materials educatius de què es disposa..., no en dues llengües com vostè diu, sinó que en el cas de l'hepatitis A o la tuberculosi hi ha fullets de fàcil lectura i comprensió en set idiomes diferents.

Tots aquests arguments són els que ens serveixen a nosaltres per no votar a favor de la seva moció.

Moltes gràcies.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo?

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente, por alusiones directas.

El president

Té un minut.

El Sr. Domingo Domingo

Señor Bertran, entienda lo que le digo, en sentido figurado, ¿eh? Se cree el ladrón que todos son de su condición. Y, evidentemente, en este caso, no lo puede pasar todo por el cedazo del nacionalismo. Estamos hablando de eficacia, coordinación, mejora del sistema administrativo. Hombre, no todos somos como usted. De verdad. Piense que algunos pensamos en Administración no solamente en nación. Es importante saber definirlo y distinguirlo.

En todo caso, sí que me parece interesante descubrir hoy aquí que lo que algunos grupos parlamentarios han votado a favor en comisión –hoy, espero que rectifiquen– aquí lo votan en contra.

Y –termino ya– señalar que la ampliación de campañas destinadas, visto la que está cayendo, a evitar contagios

y mejorar hábitos..., desde luego, votar en contra de eso, y al margen de los otros temas, sencillamente es empecinarse en la negación por la negación.

Muchas gracias.

(El Sr. Bertran Arrué demana per parlar.)

El president

Senyor Bertran?

El Sr. Bertran Arrué

Per allusions...

El president

Té un minut.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyor Domingo, no és culpa meua que vostè avui s'hagi quedat sol i que no rebi el suport de cada grup. Jo li he donat les raons per les quals, si apliquéssim la seva proposta, és a dir, la unificació d'aquest calendari vacunal, Catalunya es quedaria sense les vacunes que vostè proposa incloure. I això és una contradicció evident i flagrant.

I, per tant, vostè pot utilitzar totes les metàfores que vulgui i tota la cultura popular espanyola que vulgui, però el que és evident és que la seva moció és una contradicció, avui aquí ha quedat clara, i si li sap greu quedar-se sol, no es culpa del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre l'estat del programa i el calendari de vacunacions sistemàtiques.

Votarem, en primer lloc, els punts números 1 i 2 –1 i 2– d'aquesta moció.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 3 vots a favor, 110 vots en contra i 13 abstencions.

I votem seguidament els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 16 vots a favor i 110 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la repercussió de la crisi econòmica en el sector pesquer (tram. 302-00166/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la repercussió de la crisi econòmica en el sector pesquer. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de

Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna.

(Pausa.)

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, no tractaré de reproduir la interpellació que es va fer al conseller en el tema de la crisi del sector pesquer –per cert, crisi que vénen arrossegant de fa molts anys i que per ells no és cap novetat–, ni tampoc tractaré en cap moment de parlar del que no sigui estrictament el més urgent, perquè tenim un projecte de llei en pesca marítima, que ho estem debatent, i que penso que marcarà una mica l'orientació del que ha de ser en un futur la pesca a Catalunya.

Per tant, els punts que hem fet des del nostre grup parlamentari, els sis punts que es reflecteixen, són punts que tenen una connotació directa i molt important amb el que és la situació de la crisi, i és un requeriment important del sector. El mateix que feia pocs dies..., vam presentar una proposta de llei amb la qual demanàvem que s'abaixessin les tarifes dels ports, que repercutia, d'alguna manera, de forma finalista, en el que eren els comerciants o els detallistes. Avui sí que ens dirigim concretament al que són les confraries de pescadors.

Jo, en primer lloc, vull dir una cosa. S'ha presentat una esmena per part del tripartit, esmena que simplement ve a dir que seguim reforçant i incrementant... Per tant, el concepte «seguim», per nosaltres no hi ha cap problema d'acceptar-lo.

I amb això sí que passaré a defensar els sis punts que creiem nosaltres que són importantíssims com a mesures de xoc i com a problemes actuals que tenen el sector pesquer, deixant al marge, ho torno a dir, el debat que s'està fent, que és el Projecte de llei de pesca marítima, que ja anirem veient com se va desenvolupant.

El primer punt és un punt clar, concís; és que les províncies de Barcelona i Girona tinguin les mateixes facilitats per poder fer les parades biològiques, perquè puguin contribuir a la reproducció de les espècies per després poder ser capturades.

Això a Tarragona ho vam fer ja fa anys, amb els inconvenients que això comporta, però és necessari que això s'estengui al litoral català i molt concretament a les dos províncies o demarcacions litorals que estan sense això.

És veritat que això comporta uns problemes, però uns problemes que han de vindre de més enllà. Hi ha d'haver una nova planificació, dintre del marc europeu, en el que és la pesca mediterrània, que ha quedat una mica fora de lloc. Vull dir, les zones econòmiques especials, en les quals no es pot pescar sinó els que són realment del sector, el que són realment les flotes pròpies costaneres, nosaltres..., pel que sigui, això no es va saber negociar, i el problema que ara es pot tindre és que tenim zones realment on s'està aplicant parades biològiques, amb el que això comporta econòmicament per al mateix sector, però que no podem evitar que vinguin

d'uns altres països o flotes d'unes altres comunitats a poder pescar en aquestos caladors.

Però l'important, jo penso, és que l'exemple que Tarragona ha anat seguint..., se faci igual i d'igual manera..., que a Girona i que a Barcelona, evidentment, amb els fons europeus que puguin pal·liar, doncs, aquesta aturada d'activitat.

La segona és reclamar al Govern de l'Estat que continue realitzant els estudis biològics. Avui tots sabem que els ports esportius que s'han fet han creat una situació molt greu realment en el que són les platges, i el drenatge de les platges ha comportat realment que el fons marí quedi molt afectat. El Govern central ha començat a fer, molt especialment al Maresme, treballs de recuperació, però això ha quedat paralitzat. I, per tant, és demanar al Govern que torni una altra vegada a reiniciar aquestes activitats.

Referent al que és reforçar i incrementar el mecanisme de control de la venda il·legal de peix, aquí és on dic que accepto l'esmena que s'ha presentat, que és dir «seguim reforçant», perquè és evident que la dada que ens donava el director general de Pesca, de peix que s'està venent fora de la llotja, que s'està venent d'una manera il·legal, amb el comportament que això comporta, perquè no paga els impostos i les taxes necessàries, doncs, és un problema evident.

També el quart punt és incrementar, el Govern de l'Estat, com a mesura complementària... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i així que hem de fer un gran esforç en el que és el turisme o la pesca del turisme; és a dir, poder compaginar el turisme dintre del que és la mateixa activitat pesquera.

Jo sé que alguns...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

...quan es van replantejar... –sí, acabo, senyor president–, quan algú es va replantejar el tema de les cases rurals, algú va pensar: «Escolta, amb això, què passa?», no? Doncs avui les cases rurals, dintre del que és el sector turisme, són les que més capacitat o les que més ocupació tenen.

Per tant, del que es tracta és de poder compaginar el que és el turisme amb la pesca, i és necessari, per part de Marina Mercant, que doni l'autorització que turistes puguin embarcar en els «barcos»; ampliar les accions en suport del sector de l'aquicultura com una veritable alternativa al que és la pesca tradicional, i com últim..., i no és últim –i no és últim–, saben molt bé els meus companys del sector o els ponents que estem a la ponència de pesca marítima els problemes que hi ha entre el sector de la pesca, entre les confraries i el que és el tema de qui fa comerç amb pesca, els detallistes. S'ha de buscar una manera de coordinació...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

...entre els dos.

I aquests són els sis punts. I jo demano, doncs, a les senyores i els senyors diputats que, per al bé del sector de la pesca, i com a punts centrals, estiguessin tots d'acord, com vaig veure en la bona voluntat per part del senyor conseller, que aquests punts eren importants de tirar endavant i que avui s'aproveïssin en aquest Ple.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor José Antonio Donaire.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, senyor president. Miri, si intentéssim fer un catàleg de quins són els punts calents, quins són els grans temes de la pesca a Catalunya avui, jo crec que tots coincidiríem que un dels grans problemes és el tema de la comercialització. Entendríem també que la pesca pot ser un element de reactivació del sector pesquer a Catalunya. Jo crec que tots coincidiríem que necessitem un model de pesca sostenible, i que, per tant, el paper que han de jugar les aturades ecològiques, no només a les comarques de Tarragona, sinó també a les de Barcelona i Girona, és capital, com també el desballestament de barques, o també la reducció de l'esforç pesquer. Jo crec que coincidiríem en la necessitat de reforçar el paper de les llotges en la comercialització, i també evitar la venda de peix fora de llotges. I jo crec que també coincidiríem en el fet que el subsector de l'aqüicultura és un sector capital per a la pesca catalana.

És a dir, senyor Luna, jo crec que si fessin l'inventari, el catàleg, de quins són els temes que avui interessin al sector de la pesca coincidiria, fil per randa, amb la seva moció, que ens ha presentat avui.

I, per tant, com no podia ser d'una altra manera, els grups que donem suport al Govern, els tres grups coincidim amb el redactat, amb l'exposició de motius, amb la seva intervenció i amb la moció subsegüent a la interpellació, això sí, amb una esmena que vostè entendre i que ja ha avançat que admet. I és que, pel que fa referència al peix que s'està venent fora de llotja, és important destacar que des de fa molt de temps s'estan prenent mesures. Jo penso que aquesta esmena té dues funcions, la primera és reflectir una realitat, és a dir, la vigilància de la venda fora de llotja s'està fent des de fa molt de temps, però en segon lloc jo penso que no ens ajudaria aprovar avui una moció que digués que a partir d'avui començarem a vigilar la venda fora de llotges, perquè això tindria un efecte crida, dirien: «Caram, a Catalunya fins ara no s'havien ocupat d'aquest tema.»

Jo penso que és important destacar que aquesta és una qüestió que interessa des de fa molt de temps i aquest és el sentit de l'esmena que s'ha plantejat avui. I, per tant, total coincidència, agrair fins i tot l'oportunitat de la moció que vostè presenta, però permeti'm que allargui una mica la meua intervenció en un segon sentit. Quan li feia el catàleg de quins són els temes que interessin –la comercialització, el paper del turisme, l'aqüicultura, el turisme sostenible–, podríem anar a quin és el redactat del Projecte de Llei de pesca marítima, tant en l'exposició de motius com en els objectius, com en el seu articulat i veuríem que hi coincideix radicalment. Perquè aquí, convé tenir-ho present, a mi em sembla que el conjunt dels grups de la cambra compartim un mateix model de pesca, els grups de la cambra compartim quin és el model de pesca catalana que ha de guiar els propers anys. I de la mateixa manera que admetem i agraiem la moció que vostè presenta, i hi votarem a favor, de la mateixa manera l'emplacem perquè aquest catàleg, aquest conjunt d'elements en què tots els grups coincidim i que forma part de l'esperit de la Llei de pesca, trobem també aquest consens necessari amb les esmenes que els grups considerin oportunes per portar a bon port una pesca que, com vostè bé diu, necessita el sector català.

Moltíssimes gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

El senyor Joan Morell, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. Morell i Comas

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyors diputats, molt bon dia a tothom. Aquesta moció que ens presenta el Grup del Partit Popular sobre la repercussió de la crisi econòmica al sector pesquer que avui parlem, el que entenem que vol fer i ajudarem a fer-ho és ajudar el sector. I això està bé, això és bo i, per tant, és una altra oportunitat per ajudar el sector que està greument afectat per aquesta crisi econòmica. Per tant, procurem no desaproveïtar aquesta nova oportunitat que hi ha.

Aquí, en aquesta cambra, molt sovint hem parlat de tot el tema de la pesca, el que fa referència als comerciants de peix, els majoristes, els botiguers, els peixaters, els problemes que tenen, de les seves justes reivindicacions que fan. Però avui ens limitarem..., doncs, tornarem a parlar del que fa referència concretament als pescadors, la seva crisi econòmica i les confraries.

Suposo que no cal entrar, tots ho sabem, en la problemàtica que té el sector dels pescadors en el nostre país; tenen molts problemes, tenen moltes dificultats, estan patint una difícil situació i una profunda crisi, motivada per molts i diferents aspectes que, per falta de temps i perquè no toca, avui no en parlarem. Però tots sabem que actualment la situació és molt complicada en un sector molt important per a Catalunya i moltes vegades oblidat i molt poc reconegut, especialment pel Govern.

Avui, doncs, tenim una nova oportunitat, que és l'aprovació d'aquesta moció que el Partit Popular ens presenta, a la qual jo penso que nosaltres també hi donarem suport i de forma unànime. Això, hi insistim també, que el que hem de fer és poder escoltar més el sector, que ens demanen suport, que ens demanen comprensió, que se'ls escolti i, sobretot, el que ens demanen és que hi aportem solucions. Què podem fer per ajudar-los? A part de la Llei de pesca marítima en què estem treballant, el que podem fer mentre es tramita aquesta llei, doncs, és, per exemple, aprovar aquesta moció.

I parlant de la Llei de pesca marítima no puc estar-me de fer algun petit comentari, perquè els senyors del Govern es pensen que amb aquesta llei possiblement podrem solucionar la majoria d'aquests problemes, i la meua pregunta és si de veritat s'ho creuen, no?, això. Jo crec que el que podríem fer, sincerament els demanaria –ja que parlem d'aquesta llei– que la retiessin i que intentessin fer-la amb un ampli consens, que actualment no el tenim, aquest consens no hi és; no agrada a ningú, no la volen i no se la senten seva.

Aquesta moció que ens presenta en aquests sis punts, per no allargar-nos, nosaltres coincidim plenament amb aquesta declaració d'intencions que podíem dir d'alguna manera i que inevitablement donarem suport a tots aquests punts. I bàsicament amb l'última, que també lligant-ho amb la Llei de pesca marítima, el més important que hauríem de ser capaços els grups parlamentaris, però també el sector és crear un consens, és tot el que fa referència a la comercialització i a la distribució, sens desmerèixer els altres punts que també entenem que són molt importants per intentar millorar la situació que tenen els pescadors.

Per tant, aquestes mesures concretes, el que entenem que volen millorar és la situació dels pescadors i millorar aquesta crisi econòmica que pateixen. Aquestes propostes entenem que milloraran i seguiran perquè puguin continuar fent aquesta seva activitat amb el màxim de dignitat i professionalitat.

Per tant, doncs, com que compartim i coincidim amb aquesta moció i amb aquestes propostes, el que veiem que ja serà unànime, demanem que fem aquesta ajuda als pescadors que, en aquest moment, falta els fa. I com que el que volen és tenir unes ajudes concretes, siguem sensibles a aquestes dificultats que tenen i és per anunciar, doncs, el nostre vot favorable a aquesta moció amb els cinc punts, que amb aquesta moció ens han presentat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

L'il·lustre senyor Miquel Carrillo, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, pot fixar posicionament.

El Sr. Carrillo Giralt

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana considera que és oportuna la presentació d'aquesta moció a la qual

avui donarem suport, perquè realment la presentació en el Parlament de Catalunya de la Llei de pesca i acció marítima, que va iniciar el seu tràmit el dia 19 de setembre, ha obert una mica la caixa dels trons pel que fa al sector de la pesca, aquí, al Parlament de Catalunya. No és la primera vegada que aquesta cambra parla de pesca, però sí que amb motiu del debat parlamentari de la Llei de pesca s'ha obert, potser com mai, un debat en profunditat sobre aquest sector.

Val a dir que quan es va començar aquesta tramitació, des dels grups de l'oposició..., ara acabem de sentir el posicionament del Grup de Convergència, des dels grups de l'oposició es va considerar innecessària la tramitació de la Llei de pesca, però posteriorment, en les diferents compareixences que varem tenir a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, on hem tingut la presència de les confraries –de les diferents confraries de pescadors–, dels sindicats de treballadors de la pesca, dels aqüicultors, del gremi de peixaters, de Mercabarna, de la Federació de Pesca Esportiva, de les associacions d'escoles nàutiques, dels centres d'immersió i de diferents entitats conservacionistes del medi, varem poder palesar la gran necessitat que hi ha dins del sector de la pesca de parlar en aquesta cambra, en el Parlament de Catalunya, d'ocupar-nos dels diferents problemes que afecten el sector. Problemes que són estructurals, problemes que afecten el sector des de fa temps, alguns vinculats momentàniament a la crisi econòmica, però altres que vénen de molt temps enrere i que fan necessari que el Govern d'aquest país s'ocupi, juntament amb el sector, d'una necessària posada al dia del sector pesquer.

Esquerra Republicana, en una d'aquestes compareixences de les diferents entitats amb motiu de la discussió de la Llei de pesca, varem presentar una proposta, que va ser feliçment acceptada per la resta de grups, que va ser de realitzar un dia de pesca, una jornada completa en una barca que varem fer posteriorment el 23 de març a Palamós i que va donar lloc a una ampliació de visites dels ponents, d'un representant de cada grup polític d'aquesta cambra, a les muscleres de l'Ampolla, a la confraria de Cambrils, a la de Tarragona, a Roses, Blanes i, dimarts passat, a Mercabarna. Han estat unes visites una mica representatives, però que ens han permès durant quatre jornades anar copsant quin és el punt de vista, la sensació, que hi ha dintre del sector pesquer.

I, òbviament, el sector pesquer el que ens ha fet saber és que totes les inquietuds que es reflecteixen en aquesta moció i moltes d'altres preocupen, amoïnen, el sector. És a dir, els representants del sector de la pesca, quan els cridem aquí al Parlament perquè ens diguin què pensen de la llei de la pesca, no ens fan saber tant les seves esmenes puntuals, que també ens arriben dintre del tràmit parlamentari, com aprofiten l'ocasió que se'ls brinda de venir aquí al Parlament, i durant les visites que hem fet al territori ho han reblat, per fer-nos arribar una sèrie de qüestions que els amoïnen molt profundament.

Per tant, penso que, en definitiva, el debat de la Llei de pesca i tot el que ha comportat al seu voltant està sent francament positiu per a aquesta posada al dia a la qual abans feia referència. I nosaltres, com a Grup

Parlamentari d'Esquerra Republicana, donarem suport a la moció que avui es presenta.

Evidentment estem d'acord que l'any vinent, 2010, no estava previst però així es demana avui, es demanarà en aquest Parlament, el 2010 hi hagi també una aturada biològica de dos mesos per poder mantenir els recursos pesquers, com fa fet en els darrers anys i amb suport de fons europeus. Hi estem d'acord, senyor Luna.

També estem d'acord amb el control de la venda illegal de peix que es fa fora de les llotges, que es continuï controlant aquesta venda illegal, no és un fet que puguem admetre. No es pot admetre ni permetre que això continuï succeint, ni per nosaltres com a responsables polítics, ni pels mateixos afectats, els pescadors, ni, evidentment, pels mateixos consumidors que a l'hora de consumir el seu peix necessiten saber, necessiten tenir una garantia de qualitat, d'origen i també d'un preu raonable. Necessitem regular la pescaturisme, tot el turisme vinculat al món de la pesca, és per això que demanem avui la implicació de l'Estat en la regulació de la presència de turistes a les barques quan es fa a la mar.

Però també haurem d'ocupar-nos, més endavant, així s'haurà de fer, de la implicació de la Generalitat perquè es pugui fer també activitat turística en terra, en les instal·lacions marítimes de les muscleres amb les zones, doncs que són competència de la mateixa Generalitat.

Estem d'acord a donar suport al sector de l'aqüicultura, a unificar també criteris de comercialització, vostè ho ha dit molt bé, del peix a les confraries i també d'acord amb el sector de la distribució comercial. Hem d'arribar a un acord, no pot ser que hi hagi aquesta disparitat de criteris entre el que significa que les confraries puguin comercialitzar peix i entrin amb una certa competència conflictiva amb els venedors de peix.

I, evidentment, estem d'acord amb els estudis biològics de dragat de les plataformes marítimes per regenerar les platges, però també evidentment cal estudiar les conseqüències que això pugui comportar.

Com li he dit, per tant, donarem suport a la seva moció.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, només per manifestar que des de..., bé, que el posicionament del nostre Grup Parlamentari el donem per defensat amb la intervenció que ha fet el senyor Donaire, amb la defensa de l'esmena –de l'esmena presentada pels tres grups que donem suport al Govern. I, atès que hi ha una absoluta coincidència amb allò que han manifestat des dels diferents grups parlamentaris i per tal de no ser reiteratiu, donem per defensada i recolzem

la moció presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustre señor diputado, señor Luna, ha confundido usted la profesión, tiene que poner un negocio de pesca porque desde luego toda la cámara le apoya en las mociones que ha puesto. Nosotros también le vamos a apoyar porque son muy pertinentes, algunas carecen de concreción, pero son todas pertinentes.

Yo destacaré –apuntaré– dos problemas entre otros que deben ser solucionados. Uno es la supervivencia de los trabajadores del mar y otro la sostenibilidad de los recursos marinos. La solución de uno depende irremisiblemente de la del otro. ¿Por qué? Por dos razones fundamentales. En primer lugar, porque las extracciones de los recursos pesqueros están en general plenamente explotados o sobreexplotados, hasta el punto que ni con mayor dedicación y esfuerzo o mejorando la tecnología pesquera nadie podrá garantizar las actuales capturas. Y, en segundo lugar, porque los consumidores de la cuenca Mediterránea han pasado de 246 millones en 1960 a 450 habitantes en 1997, casi el doble, y se estima que de aquí a diez años seamos alrededor de 600 millones de consumidores.

Si somos realistas, y no queremos engañarnos más, solo la sostenibilidad garantizará caladeros estables, pero tales caladeros no garantizarán pescados para todos a precios reducidos. Frente a esta evidencia se pueden dar muchas soluciones, pero hoy, ahora y aquí es necesario reajustar la capacidad pesquera de las flotas actuales tomando como criterios de ese reajuste el control de las potencias reales de las embarcaciones así como los tiempos y periodos de pesca.

No se consigue mayor rentabilidad por pescar más cantidad de peces durante mucho tiempo o mayor tiempo, sino consiguiendo mayor valor por la pesca capturada. Nada ha hecho en este sentido el Gobierno para paliar este problema. De seguir así todo apunta a que en el inmediato futuro se producirán cambios importantes en la estructura de los ecosistemas marinos, a que se reducirán aun más las opciones de explotación, a que habrá mayores pérdidas de rentabilidad en el sector pesquero extractivo, a que se reducirán los puestos de trabajo y a que la caída del bienestar en las comunidades de pescadores les obligarán a mirar a otros sectores productivos.

Para evitarlo es necesaria una reconversión del sector de la pesca, para que ésta sea sostenible y se garantice así la autosuficiencia de la actividad. Teniendo en cuenta su capacidad de captura –nunca debe ser esta superior a la capacidad de recuperación de los caladeros–, es preciso el control y la lucha contra la pesca ilegal y el control de las miles de toneladas que, en muchos casos de manera fraudulenta, se importan de terceros países.

Además, es necesario desarrollar canales de comercialización que hagan posible un precio justo para los pescadores. Y que las medidas adoptadas sean efectivas y garanticen un medio de vida para los trabajadores afectados en la reconversión.

Apoyaremos todas las medidas por estimar que contribuyen a establecer unas condiciones de trabajo más dignas para los pescadores. Cualquiera de ellas, sin embargo, pasa por la sostenibilidad. Pero la sostenibilidad no es un acto voluntarista ni un eslogan ecologista; para conseguirla es necesario, es fundamental tener la voluntad política de ejecutar cuantas medidas sean necesarias para conseguir ese objetivo, medidas que el Govern del tripartit, a través de sus sucesivos consejeros de Pesca, incluido el actual, nunca han realizado.

La estrategia, señores diputados, es simple, pero basada en el sentido común: no se puede pescar más de la capacidad de la recuperación de nuestros propios recursos pesqueros. Si no entendemos hoy esta lección, mañana la realidad nos la impondrá crudamente. De nosotros depende que tales recursos tengan el apoyo tecnológico y las ayudas gubernamentales para que la repercusión de los caladeros sea óptima. Frenar las extracciones irracionales de hoy es el primer paso; potenciar las oportunidades productivas de la acuicultura, investigar y crear nuevas formas de multiplicar la pesca en cautividad y potenciar la pesca deportiva y de recreo daría mayores oportunidades a un sector eternamente en crisis; pero con políticas concretas de desarrollo, ayudas y regulación. Y ahí no solo deben estar prestas las reglas del mercado, sino las ayudas institucionales, tanto económicas como de vigilancia para evitar la piratería pesquera. Ha de haber reglas y las reglas deben ser cumplidas, por todos, especialmente por los grandes armadores.

Que nadie se lleve a engaño: el mar es una fuente de riqueza, sus productos se pueden multiplicar con tecnología, pero si no hay una pedagogía en el propio sector pesquero y unas medidas globales de sostenibilidad todo esfuerzo será baldío. Aquí se ve claramente cómo políticas de campanario son incompatibles con las soluciones correctoras. O lo hace todo el Mediterráneo o, si quieren, si nuestras medidas se desentienden de las del resto del litoral español y el sur de Francia, la sostenibilidad será una quimera.

Le reitero, ilustre diputado señor Luna: sus propuestas nos han gustado porque apuntan en la dirección correcta. Por tanto, en ese sentido aceptamos todas ellas y aceptamos, por supuesto —ya que la acepta usted y no cambia en realidad prácticamente nada, más que en la retórica de la cuestión—, el punto 3, dedicado precisamente a la persecución y el control de la pesca ilegal.

Gracias, señor presidente.

El president

Senyor Luna, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Luna i Vivas

Bé. Des de l'escó estant. Ja havia manifestat a la meua intervenció que era una esmena que venia, doncs, d'al-

guna manera a reforçar el text, és a dir que es continua fent el tema de control i vigilància. Per tant, ja estava acceptada.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta moció sobre la repercussió de la crisi econòmica en el sector pesquer, amb l'esmena acceptada.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques socials en el context de crisi econòmica (tram. 302-00167/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques socials en el context de crisi econòmica. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Té la paraula, senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. En el darrer Ple vàrem fer la interpellació sobre les polítiques socials en el context de crisi econòmica. Catalunya supera el mig milió d'aturats; 105.000 catalans i catalanes han deixat de cobrar cap subsidi, i especialment el subsidi d'atur. Com vàrem dir, la crisi econòmica i financera té unes conseqüències personals, familiars i socials, i el que abordarem amb aquesta moció que presentem és prendre mesures davant d'aquesta situació. (Remor de veus.)

Què proposem? Per una banda, una taula social, que el Govern lideri la lluita contra la crisi i especialment en tot el que és l'afectació social de milers de persones. Fins avui el Govern no ho ha fet, ni amb els ajuntaments ni amb les entitats socials. També, que es reforci el paper dels ajuntaments, econòmicament, especialment pel que fa als ajuts d'urgència social. (Persisteix la remor de veus.) Tal com es va dir en el II Congrés del Tercer Sector, que es proposi i es tiri endavant...

El vicepresident primer

Un segon..., un segon, senyor Cleries. És que em sembla que dificulta molt l'audiència el fet que estan parlant, i demanaria més silenci. Gràcies. (Pausa.) Segueixi.

El Sr. Cleries i González

...que es tiri endavant un pla d'inclusió social potent, amb recursos econòmics extraordinaris de forma immediata i urgent.

I és curiós que quan es va al Congrés del Tercer Sector, hi van els consellers, les conselleres a aplaudir i, en canvi, quan s'ha d'estar aquí, en el Parlament, defensant les iniciatives que s'haurien de tirar endavant, que aquest és el lloc de compromís real, els consellers i les conselleres estan vés a saber on, perquè al Parlament no importa, davant dels representants de la ciutadania, quan estem parlant de tirar endavant propostes, a favor de qui? De les rendes més baixes, de les persones més febles de la societat, que són als qui aquest Govern, que s'anomena d'esquerres, vol fer pagar la crisi, els està fent pagar la crisi. La consellera deu mirar cap a una altra banda avui, no li interessa ser aquí, perquè no s'entén no donar suport a aquesta moció, no pactar-la.

Recorden la darrera intervenció meua en aquella interpellació? Li vaig oferir a la consellera pactar aquesta moció. I la setmana passada, que la vaig anar a veure per un altre tema, li vaig dir: «Hauríem de pactar aquesta moció.» La gent, els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya no entendran que aquesta moció no s'aprovi, perquè a les entitats del tercer sector se'ls deuen milers d'euros, i proposem que hi hagi una línia de crèdit o que hi hagi avals de la Generalitat per tirar endavant aquestes ajudes. I avui la Generalitat, el Govern no hi és perquè li fa vergonya no tirar endavant aquestes propostes d'aquesta moció.

Com també que es promoguin nous convenis de col·laboració amb el Banc d'Aliments, una cosa tan fàcil. Vostès, que parlen tant de drets socials..., el primer dret és el dret a l'alimentació. Doncs, vostès tampoc estan per això. I proposem que es creï això: una línia d'ajuts amb els bancs d'aliments. Tampoc volen fer-ho? És sorprenent.

O, per exemple, que les famílies que tenen criatures petites i que pateixen un greu endeutament per hipoteques, etcètera..., que se'ls paguin immediatament els ajuts. Se'ls deuen els ajuts de l'any passat, a les famílies amb criatures de zero a tres anys i de zero a sis anys.

Vostès, els grups parlamentaris que donen suport al Govern, avui volen mirar cap a una altra banda? Tan difícil era acceptar la nostra voluntat de pacte en aquest tema? Clar que potser el que els ho fa trontollar tot és l'últim punt, diu: «Austeritat en la despesa del Govern.» Vostès, que són els que els agrada fer estudis inútils, els qui tenen els càrrecs que per anar a les fires d'agricultura hi volen anar amb un Audi Q5, avui no volen també fer un pacte per l'austeritat en la despesa? O quan el Departament d'Acció Social i Ciutadania va pagar 9.300.000 euros per un terreny comprat a Transports Metropolitans de Barcelona, on l'any 2008 s'havia d'inaugurar la nova seu del departament i no han posat ni la primera ni l'última pedra –no n'han posada cap– i està tot igual. Ara, això sí, Transports Metropolitans té 9.300.000 euros més.

I avui, quan els fem totes aquestes propostes, emmarcades en vuit eixos, vostès miren cap a una altra banda

i no hi volen donar suport, després ens poden dir el que vulguin de drets socials. Avui vostès donen l'esquena als drets socials i donen l'esquena a les persones més febles de la nostra societat, que són els que estan pagant la crisi i també estan pagant la renovació del pacte d'entesa, que més que ser un pacte per millorar les condicions socials de la gent...

El vicepresident primer

Senyor Cleries...

El Sr. Cleries i González

...és un pacte per aguantar-los a vostès en el poder, que ja és prou penós.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Hi ha presentat esmenes el Grup Popular. Té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Cleries, és una llàstima que no hi sigui la consellera d'Acció Social i Ciutadania, que és la seva obligació. És una moció important, és la seva obligació. Sembla que està fent altres coses –suposo que amb càmera davant, que sempre és molt més..., que sempre, doncs, dóna més resultats. (Remor de veus.)

Nosaltres hem presentat algunes esmenes a una moció que ens sembla molt correcta. I, és cert, avui el tripartit mirarà cap a un altre costat, ens dirà el que ens va dir ahir la consellera de Treball: «Que tot va molt bé. Tot va molt bé, hi han grans notícies positives per a les famílies de Catalunya.» Hem vist els majors retalls socials que s'han pogut veure a casa nostra amb el tripartit, que és allò que ens va prometre, allò a què es va comprometre, aquell estat del benestar que havíem construït entre tots, que no s'apliqui. I que no s'apliqui..., no només que no s'apliqui, sinó que s'hagi reduït. Podem veure, per exemple, com la Llei de la dependència, una llei que no només no s'aplica, sinó que no dóna els beneficis i els drets que la gent espera. Hem vist que això ha servit d'excusa, per exemple, per fer tota una sèrie de retalls, de retalls socials, en altres ajudes. I poden mirar vostès, perquè també hem de mirar el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, com s'han reduït les ajudes aquest any, i el senyor Cleries ho deu saber molt bé. Si mirem, per exemple, les ajudes en acolliment residencial, aquest any, en un any només, s'han reduït un 350 per cent. Per què? Perquè hi ha una llei de la dependència que no s'està aplicant. Un 350 per cent de retall. Si mirem els serveis d'habitatges per a persones amb retard mental: 440 per cent de retall. En un any. Això és un èxit, un rècord de la política social del Govern.

Les de les barreres comunicatives –per cert, barreres comunicatives quan encara no tenim el codi d'accessibilitat en la banda i en la vessant de la comunicació, tan important per a les persones amb discapacitat–, doncs,

per a les barreres comunicatives un 222 per cent menys; programes de serveis socials, un 186 per cent, i –i aquí ve la dada– programes d'autonomia a la llar, un 1.269 per cent menys. Per què? Perquè tenim una llei de dependència que no s'està aplicant.

I això no només ho fa el Govern tripartit, perquè això és una política transversal de tota l'esquerra, sigui autonòmica o sigui nacional; el Partit Socialista Obrero Español, el senyor Zapatero, també ha fet les seves retallades socials, i les transferències a les comunitats autònomes –les transferències a les comunitats autònomes–, i a Catalunya especialment, perquè és la segona comunitat autònoma que més retalls socials ha patit del Govern Zapatero, també han patit aquestes retallades.

El Pla del poble gitano, un 65 per cent de retallada en un any; el Pla del voluntariat, un 100 per cent de retallada, és a dir, el Pla del voluntariat, simplement, el que s'ha fet, s'ha anul·lat. Això sí, la Generalitat de Catalunya ha fet el seu Pla del voluntariat, sense el finançament de Madrid.

El Pla de famílies i infància..., per cert, nosaltres estem esperant encara que aquest Govern aprovi allò que va dir una moció aprovada per unanimitat de tot aquest Parlament, que era de crear un pla d'ajuda a les famílies, un pla d'ajuda a les famílies com tenen els països més avançats d'Europa. Doncs, el Govern de Zapatero el que ha fet amb el Pla de famílies i d'infància: l'ha reduït un 92 per cent, és a dir, l'ha deixat en quasi no res.

O el Pla de discapacitats, un 60,55 per cent.

Això afecta Catalunya? Això afecta Catalunya, perquè són les transferències que ha de fer el Govern de Madrid a la Generalitat de Catalunya, les garanties que ha de ser per al Govern de la Generalitat.

Però no només el Govern de la Generalitat, perquè qui més pateix la crisi són els ajuntaments. Vam veure ahir diverses interpellacions que parlaven de com els ajuntaments havien de fer front a les despeses, a les inversions necessàries per portar a terme les polítiques.

Se'n recorden quan el Partit Socialista, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya criticaven el Govern de la Generalitat quan deien que les despeses de subsidiarietat i les despeses de suplència no estaven cobertes pel Govern de la Generalitat, que eren polítiques socials que havia de fer el Govern de la Generalitat i que l'estaven fent els ajuntaments?

Doncs, és important. I per això li hem entrat una esmena en aquest sentit, perquè pensem que hem de garantir, actualment, ara més que mai, que a les despeses de suplència i subsidiarietat, que són aquelles despeses que no estan obligats els ajuntaments a realitzar, per a les polítiques a les persones, polítiques socials, polítiques educatives, hi puguin fer front. Perquè el que no pot passar és, com està passant actualment, que per primer cop en la història de la democràcia a Catalunya s'està demanant a les famílies el copagament per a les beques de menjador i de transport. A vostès els sembla que això és un avantatge social, és una gran victòria social? No, és una retallada, en tota regla, de les polítiques socials.

Ara, això sí, com deia el senyor Cleries, vostès no han retallat en altres aspectes: l'atur ha pujat en l'àmbit privat però no en l'àmbit públic; en l'àmbit públic tenim més ocupació i sobretot on ha crescut més l'ocupació en l'àmbit públic és en els alts càrrecs. És a dir, mentre s'estan perdent, mentre s'estan perdent.. (*Veus de fons.*) I tant!, miri les dades –miri les dades. No és cap tonteria! Si ha de mirar les dades només... Les dades són molt fredes; ja sé que són dades que no agraden a alguns. Però mentre han baixat de forma absolutament preocupant i alarmant per a les famílies de Catalunya les dades d'ocupació, les dades d'ocupació al sector públic, i sobretot els alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya i els càrrecs de confiança, han augmentat. És a dir, l'atur no afecta a tots per igual. Per això li hem entrat una esmena que nosaltres pensem que és interessant i que s'hauria de fer, que és l'adaptació dels ingressos de la Generalitat.

I després, com li dèiem abans –i acabo, senyor president–, un punt important: novament demanar al senyor Zapatero, aquell que riu molt, promet molt, però després poca cosa –poca cosa–, que compleixi amb els compromisos que té amb la Generalitat de Catalunya i que tots aquells plans territorialitzats, com és el Pla, com hem dit abans, de serveis socials, arribin també a Catalunya i no es produeixi una reducció que afecta primer la Generalitat però sobretot els ajuntaments i, per descomptat, els més febles, que són les famílies de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor Cleries.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president, i bon dia. En primer lloc, dir que no podem acceptar la seva moció quan és resposta a una interpellació que fa al Govern on se'ns acusa de falta de sensibilitat en les polítiques socials, cosa que és falsa i és fins i tot insultant. Aquesta no és una actitud per acordar res, quan se'ns acusa de fer pagar la crisi a la nostra gent, i això és insultant, un insult que crec que és fins i tot visceral.

No podem acceptar la seva moció quan s'utilitza la crisi com a arma de desgast, a tots dos: com pitjor, millor. No podem acceptar la seva moció perquè el Govern treballa en tota una sèrie de mesures des de fa temps, és el compromís del Govern, i poden consultar a la web –i si volen agafar llapis i paper, els la dic: gentcat.cat/especial/einescontralacrisi– totes les mesures que s'estan tirant endavant.

Dit tot això –dit tot això–, intentaré elevar una miqueta el debat davant de la demagògia que hem escoltat prèviament. Davant la situació econòmica, el Govern és conscient i molt conscient, i per això, i entre altres coses, s'ha renovat el compromís polític amb l'objectiu de lluitar contra la crisi, conscients, i molt conscients, de la seva afectació als treballadors, les treba-

lladores, les famílies i les empreses. Davant aquesta situació econòmica, necessitem unes mesures que han de ser estratègiques i unes mesures que són immediates; les estratègiques per provocar canvis de model i les immediates per paliar les conseqüències de la crisi perquè moltes famílies és cert que no poden esperar.

Vull reconèixer que el marc normatiu que hem anat desplegant en els darrers anys i que ha impulsat aquest Govern, i el que està en projecte, consolida una bona base per afrontar la situació amb millors garanties. I és aquest Govern qui ho ha impulsat.

Tot i així, reconeixem les dificultats del que significa planejar un desplegament de lleis, com l'atenció a la dependència, la cartera de serveis socials o la Llei de prestacions socials i econòmiques, en temps de bonança quan ara estem en crisi. Però sort que tenim aquest coixí normatiu, hi torno a insistir, desplegat per aquest Govern. I tenim el compromís de mantenir plenament operativa i dotada de recursos financers la cartera de serveis socials. Com estariem si no tinguéssim aquesta reforma legislativa que, també, i sobretot, és una reforma social!

El company i diputat Pere Bosch i la companya Laura Massana després entraran a valorar amb més concreció les mesures específiques, i els demano que també estiguin molt atents. Abans, però, cal situar quina és l'estratègia del Govern. Si no s'enllacen les mesures urgents amb les mesures estratègiques, no serem capaços de provocar els canvis necessaris, tot serà fum.

Una primera reflexió. Les societats saludables són aquelles que saben trobar un equilibri entre l'Estat, el sector privat i la societat civil. Com deia la consellera Capdevila fa uns dies: «Un canvi de model productiu també significa recuperar valors, s'arriba més lluny cooperant que competint, com a aliats i no com a competidors.» Això en referència a la concertació necessària entre els poders públics, el sector privat i el sector social. I aquí vull recordar el Pla de suport precisament al tercer sector.

Com a estratègia de govern vull recollir avui, en aquesta proposta, els principis que va anunciar la consellera d'Acció Social i Ciutadania en la conferència al Fòrum Europa Tribuna Catalunya, que em semblen del tot encertats, per veure cap a on hem de conduir aquesta intervenció social, aquesta reforma social que va més enllà: un, consolidar el sistema català de protecció amb dos grans principis, solidaritat i treball comunitari; dos, serveis d'atenció per a tothom, també per a les classes mitjanes, compromís en allò que és públic, que ho necessitem, solidaritat intergeneracional i cultura de l'esforç, i, tres, assumir una societat diversa i complexa, i que ho serà per sempre més. Si seriosament ens plantejem un canvi de model productiu, caldrà tenir en compte que l'atenció a les persones és un dels sectors més dinàmics i que més creixen.

I una darrera reflexió, també estratègica, amb ànim de pujar una mica el nivell del debat. Recullo també un article de fa uns dies de Jordi Borja, que em sembla en aquests moments del tot encertat: «Els col·lectius socials es consideren únicament com a problema o en el mirall dels casos com a víctimes a les quals s'ha d'assistir

quan la gent és part de la solució» –la gent és part de la solució.

I aquí també els vull fer aquesta reflexió, no com a víctimes a les quals s'ha d'assistir, sinó també com a part de la solució. I en aquesta línia s'estan esmerçant mesures per aquest acompanyament i formació i capacitació dels treballadors i les treballadores per caminar cap a un camí, cap a un canvi de model productiu.

És per tot això que votarem en contra d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no donarem suport a la moció que ens presenten. I la veritat és que, si ens quedava algun dubte, després de la seva intervenció s'ha esvaït completament, perquè em sembla que ha quedat bastant en evidència que a vostès, més que preocupar-los resoldre i afrontar la crisi, el que els preocupa és de quina forma utilitzar la crisi per desgastar el Govern. Perquè ha dedicat vostè bona part de la seva intervenció, més que a explicar-nos en què consistia la seva proposta, val a dir que tampoc innovadora, perquè bona part del que vostè ens proposa està fent-ho en aquests moments el Govern..., en comptes de dedicar-ho a això, vostè s'ha dedicat a deixar a anar, com és habitual al llarg de les seves intervencions i d'altres membres del seu grup parlamentari, una sèrie d'idees absolutament demagògiques: que si aquest Govern no té lideratge, que si aquest Govern vol fer pagar als de sempre la crisi, que si aquest Govern no està fent absolutament res per afrontar la crisi... Això ni vostè, senyor diputat, ni vostè mateix s'ho creu.

En tot cas, serà impossible que al llarg d'aquests cinc minuts que tenim d'intervenció puguem dedicar-nos a desgarnar tot allò que vostè ha proposat, però sí que voldria centrar-me en cinc aspectes bàsics. I començaré pel final de la seva intervenció.

Home, que vostè ens demani austeritat al Govern quan el seu partit polític va ser responsable del lloguer que en aquests moments té el Palau de Mar, seu del Departament d'Acció Social i Ciutadania, l'any 93, que si vol li recordo de forma pública el que costa dia a dia als ciutadans i ciutadanes del país, doncs, home, jo crec que representa una certa frivolitat –una certa frivolitat. No sé si vol que diguem la dada o si vostè en el torn de rèplica ens ho comentarà, però em sembla que els ciutadans i ciutadanes estarien prou satisfets, i, si no, segurament el Partit Popular ho farà, de conèixer què representa per a les arques d'aquest país el lloguer que l'any 93 el senyor Antoni Comas, essent conseller de Benestar –Benestar, que no Família, Benestar–, va signar. Per tant, de lliçó d'austeritat, cap ni una.

En segon lloc, tot allò que està fent el Govern no ho està fent de forma improvisada; dona la impressió, pel que vostè ens proposa aquí, que ara ens hem despertat tots

plegats i estem afrontant la crisi. El Govern no només està reconeixent des de fa molts mesos que hi ha crisi; és més, aquest Govern ha reconegut amb bastanta més antelació que el Govern de l'Estat que hi havia una situació de crisi, i fa molts mesos, fa molt temps, que va aprovar un seguit de mesures de xoc, seixanta-una mesures, però algunes d'aquelles ja estan recollides en el que és l'acció habitual d'un govern que destina per primera vegada més del 50 per cent del seu pressupost a la política social; política social que no és només la política encarrilada dels del Departament d'Acció Social i Ciutadania, despesa social que està centrada també en el Departament d'Educació, en el Departament de Salut, que han experimentat en els últims anys creixements com no havien experimentat.

Vol que li posem exemples d'aquest interès per les polítiques socials, i de passada ho contrastem amb allò que vostès feien? Anteriorment, 2003, què es destinava a polítiques de immigració, què tenien els ajuntaments per fer a nivell de polítiques d'integració i d'acollida? Res, zero «patatero», absolutament res, més enllà d'algun pla que, en tot cas, jo, com a responsable local, vaig haver-lo..., no de patir, però en tot cas de patir-ne la reducció que representa la destinació de la Generalitat a aquesta matèria, però quant a recursos destinats als ajuntaments res. És des que Esquerra Republicana va aconseguir negociar amb el Govern de l'Estat un fons destinat a la immigració que es fan polítiques d'immigració.

Què feien vostès en política de barri, d'integració, de suport a través dels barris? Doncs, ha estat precisament aquest Govern, a partir de la Llei de barris, que ha començat a fer de veritat política de barris. Varen vostès universalitzar els serveis socials o ha estat aquest Govern el que ha impulsat la Llei de serveis socials? Varen ser vostès..., jo crec que més aviat al contrari, va ser en contra de vostès que es va aprovar la Llei de dependència, que, tot i les dificultats, s'està explicant i està arribant dia a dia als ciutadans i ciutadanes.

Han estat vostès els que han incrementat un 100 per cent el pressupost del Departament d'Acció Social i Ciutadania, elevant-ho a allò que eren xifres absolutament irrisòries, i, a més a més, fetes més aviat amb criteris polítics que no pas amb criteris de racionalitat..., ha estat aquest Govern. Han estat vostès els que han inventat les polítiques de família? Però si vostès estaven dient, pràcticament a tot el país i a tots els experts, que no estaven fent polítiques de família.

O sigui, vostès el que van fer va ser en canviar el titular del departament, pràcticament a pocs mesos de les eleccions, votar una llei de suport a les famílies impulsada pel nostre Grup Parlamentari, però dels recursos destinats a les famílies, absolutament res. Ha estat aquest Govern que els ha incrementat de forma notable.

Podríem estendre molts altres aspectes. Voldria també fer una referència a un altre dels mecanismes fonamentals d'aquest país, per allò que és el suport a les polítiques socials. El suport als ajuntaments: quin creixement hi ha hagut en els darrers anys a nivell de suport als ajuntaments? Doncs, un creixement absolutament espectacular: del 61 per cent –61 per cent– destinat, des

de l'any 2003 fins al 2008 en el que fa referència als serveis d'atenció primària.

Per tant, em sembla que són dades que deixen de forma molt clara, absolutament inapel·lable, no només que aquest Govern s'ha preocupat per la crisi, sinó que, més enllà d'això, fa molt temps que lluita per canviar la situació d'aquest país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, president. Senyores diputades i senyors diputats, compartim el moment nefast de l'economia. Ens trobem en la situació que no podem compartir les paraules del senyor Cleries quan diu que el Govern no lidera la lluita contra aquesta situació. El que és fantàstic és que no hi hagi una autocrítica de grups que s'anomenen liberals. I aquí hi ha un company diputat i un exhonorable conseller que diu «com menys estat, millor». Sort n'hi ha que una mica d'estat queda, i sort n'hi ha que aquest Govern de Catalunya va intentar reforçar, com bé s'ha explicat, les polítiques socials.

Per tant, vull donar suport als companys i companyes diputats que han intervingut abans que jo, dels grups que donen suport a la majoria, en el sentit que, tal com es va plantejar el debat l'altre dia, la interpellació, és impossible donar suport a una moció, quan ha estat amb aquesta càrrega tan frontal, i dient que el nostre Govern, que el Govern d'entesa, no té sensibilitat social.

És mentida, i aquí hi ha hagut un seguit de dades i de dates, doncs, que així ho han explicat. I ho sabem i la ciutadania ho sap. Perquè, senyor Cleries, dues escoles cada setmana –dues escoles cada setmana, no, dues escoles cada setmana. I, de fet, i amb relació a la interpellació –i aquí també vull parlar amb el senyor López–, diu: «La consellera ahir va dir que no passava res.» Al contrari, la consellera, ahir, també de Treball, va afrontar bé el tema de la crisi, com ho està fent tot el Govern en general, perquè per això va haver-hi un pacte i per això va haver-hi una renovació del pacte. Un pacte on es poguessin posar les noves bases per afrontar la nova situació.

Una situació que efectivament no l'han creada les persones que l'estan patint. Una crisi que de vegades sembla que sigui etèria. És una crisi..., oh!, fantàstic, és global, no tenim culpa ningú: a Catalunya i a Espanya la crisi és fruit d'una economia especulativa que ha estat fomentada per molts governs, entre ells, els del PP; una economia que els recursos han anat a l'economia productiva, ni van anar mai, fins fa molt poc, a donar suport universal i a fonamentar-la sobre drets fonamentals.

Comparteixo l'enfocament que fa el nostre Govern. El nostre Grup dona totalment suport a l'enfocament del Govern quant al tracte de les noves polítiques socials que volem implantar, perquè no són només les políti-

ques a la família, que això s'ha augment i amb escriu, i aquí s'ha explicat, sinó també les polítiques d'habitatge. Finalment, resulta que potser sí que l'habitatge havia de ser un dret, no?, senyores i senyors? Havia de ser un dret, perquè s'ha vist que com a inversió i com a patrimoni, tampoc té massa futur, si no, que ho expliquin. (*Remor de veus.*)

I, parlant de polítiques que es podien haver fet i de despesa, va haver-hi governs que podien haver començat a dir: «Senyores i senyors: no fumin, no corrin, però, per favor, tampoc s'hipotequin.» Reclamin al seu Govern –reclamin-les al seu Govern– polítiques d'habitatge, reclamin al seu Govern un lloc per viure. (*Persisteix la remor de veus.*)

I, en aquest sentit, crec que el Govern està fent tot el possible, està fent tot el que...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau... Perdó, senyora Massana. Si us plau... Vostè, que ja ha tingut oportunitat de parlar, deixi parlar a la senyora Massana, si us plau.

La Sra. Massana Mas

Això m'anima, senyor president; no es preocupi.

El vicepresident primer

Endavant, endavant, endavant...

La Sra. Massana Mas

Aquest acord de Govern, que té l'impuls, les ganes de transmetre a la ciutadania la voluntat de continuar treballant per consolidar aquest estat de benestar, amb les dificultats, amb les problemàtiques, amb aquesta crisi, efectivament, que ningú sap on serà el final del túnel, el Govern hi està treballant.

M'agradaria, i ja s'ha repassat el pla d'inclusió, el suport al món local, però, m'agradaria també recordar què s'ha fet amb habitatge, ja que no hi pensa mai ningú, i un dels greus problemes és aquest, precisament: els problemes d'habitatge.

L'increment de la deducció del tram autonòmic de l'IRPF en 1,5 per cent. És una de les quantitats que s'ha dedicat a la rehabilitació d'habitatge habitual. La garantia, l'aval lloguer de cinc mesos als propietaris d'un habitatge davant de situacions d'impagament de lloguer.

S'avançaran el 60 per cent de subvencions de rehabilitació d'habitatges i d'edificis d'habitatges per tal de facilitar-ne el finançament. I la Generalitat donarà garantia a les entitats financeres per la concessió de préstecs als compradors d'habitatges protegits, comproment-se a comprar els habitatges de les llars que no puguin pagar la hipoteca, a través d'Adigsa, i destinant l'habitatge novament al mercat d'habitatge protegit.

Al llarg del 2008 s'han aprovat gairebé 50.000 ajuts del lloguer. Aquí s'hi inclouen, també, els ajuts personalitzats a les persones més vulnerables. L'aprovació d'aquests expedients d'ajut al lloguer li suposa al Go-

vern de la Generalitat un total de 53 milions d'euros. M'agradaria que miressin exercicis anteriors.

I, pel que fa als habitatges de la xarxa d'inclusió, a l'any 2008 s'ha arribat a 537 habitatges, gestionats, en aquesta aliança i cooperació amb la societat civil, per 102 entitats sense ànim de lucre.

En les qüestions, també, de treball i d'economia, aquí s'ha dit, se'ls ha explicat on podrien trobar les mesures contra la crisi, que aquest Govern ja va enfrontar des del mes d'abril, quan és cert que altres governs la negaven. Per tant, amb allò que tenim farem el que podrem, farem tot i més i farem els impossibles.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. La moción que nos presenta hoy CIU nos recuerda muchísimo a una que nos presentó el PP hace unos días sobre cuestiones sociales, que tenían en común dos cosas: prácticamente eran una biblia de lo que se podía hacer y solucionar. Esperemos... –lástima, lástima en este caso que no estén ustedes gobernando porque tendríamos solucionados casi todos los problemas sociales, en este caso. Lo digo con ironía pero con cariño. Quiero decir que yo espero que cuando estén en el Gobierno, además de imaginárselo ahora, lo hagan en ese momento. (*Veus de fons.*) Estupendo.

Una pequeña cosa, señora Massana, se nos ha ido... Le quería decir que, ¡hombre!, todo el sistema se basa en que el mundo en general se hipoteque, otra cosa es que se hipoteque mal; pero si no nos hipotecamos un poco, no hay economía posible de mercado. Por tanto, es un recurso absolutamente fácil que no podemos aceptar desde la oposición al Gobierno para que nos den estas lecciones.

En este sentido quería yo indicar que las regiones, en general, actualmente en España, están en caída libre. La mayor caída se produce en nuestra propia comunidad. En ese sentido, sí que le doy la razón al señor Cleries que es necesario determinadas medidas, ¿no? En concreto, se estima que el valor añadido bruto de la economía catalana caerá un 2,7 en 2009 y otro 0,5 en el 2010. En Barcelona, si en diciembre del año pasado, ya, con la vorágine económica, 2.052 personas fueron a los comedores del ayuntamiento, en el mes de febrero, tras una continua progresión han sido 2.733, un 33 por ciento más en solo tres meses. Si comparamos esta alarmante progresión al alza con los poco más de 1.041 de media, de todo el año 2008, intuiremos que la dimensión de lo que nos está explicando y poniendo medidas el señor Cleries, evidentemente es muy grave.

En el conjunto del Estado ya hay 4 millones de parados, 1.100.000 trabajadores carecen de cualquier tipo de prestación económica y 1 millón de familias también están todos sus miembros en paro.

En Cataluña, según el Idescat, la tasa de paro se sitúa en el 16,16 por ciento en el primer trimestre del 2009. Según la EPA, la filiación a la Seguridad Social ha descendido un 6,8 por ciento, la peor situación de toda España. Y mientras tanto aquí «fem país» y entreteniéndonos con el milagro de la financiación, como si la financiación fuese a solucionar estos problemas –otra gran mentira.

Ante esta situación, los ciudadanos requerirán mayores prestaciones sociales, empezando, lógicamente por las de desempleo, pero sin dar la espalda a las ayudas sociales primarias, de extrema necesidad. Los comedores sociales, como apuntaba antes, son un indicador escalofriante.

Si ya había servicios sociales saturados por el aumento de población, como sucede en la educación, la sanidad y los servicios sociales con anterioridad a la presente situación económica, la respuesta más consecuente de nuestro gobierno habría de consistir en administrar mejor el gasto y destinar mayores partidas a necesidades básicas de la gente necesitada.

Hoy son una obscenidad los presupuestos destinados a políticas identitarias de los departamentos de Vicepresidencia y Política Lingüística. Obscenos nos parecen 38.600.000 euros de este año. Con ellos, les aseguro, no con todos, porque algunos son necesarios, pero no con todos, pero con ellos, las necesidades básicas de los ciudadanos en riesgo de pobreza que tenemos ahora, serían solventadas con solvencia.

Con un contexto así, apoyaremos todas las propuestas, evidentemente, a pesar de la crítica del Grupo Parlamentario de Convergència i Unió. Otra cosa es como se puede hacer eso y de dónde va a salir el dinero, especialmente las recogidas en los puntos 7 y 8. Efectivamente, en estos puntos, dice: «Es imprescindible revisar el presupuesto, con los presupuestos del 2009 de la Generalitat de Cataluña, y aplicar criterios de austeridad por un lado y de rigor por otro. Destinar más recursos a las políticas sociales y a la lucha contra la exclusión social y la pobreza. Se imponen realizar las modificaciones necesarias para lograr que el indicador de las rentas de suficiencia de Cataluña se aumente en un 4,5 por ciento respecto al IRSC del 2008.» Ambas –ambas– son una cuestión de justicia y solidaridad.

En esta época de vacas flacas adquiere aún mayor sentido el reforzamiento de los servicios públicos más básicos, como la sanidad, la educación y los servicios sociales.

Esto ya no es una broma ni es una amenaza de los teliarios. La recesión nos puede alcanzar a cualquiera. Ante ella, la responsabilidad que nos atañe, como representantes sociales, es la de crear las condiciones para que los más desfavorecidos tengan, pues, lo más indispensable. Y, de esta manera, evitar que se desarrollen actitudes de resentimiento, e incluso sientan rechazo y recelo a la sociedad en la que no tienen cabida. Esto sí, señores..., esto sí, señores diputados, sí que erosiona la cohesión social, y no la mandanga esta del uso libre de la libertad lingüística en la escuela. (*Veus de fons.*)

Estamos sumergidos en una campaña de presión y chantaje, destinados a disminuir... Se lo repito: esto sí que es...

El vicepresident primer

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

...lo que puede provocar... Perdón, ¿señor presidente?

El vicepresident primer

S'ha acabat el seu temps.

El Sr. Robles Almeida

Acabo con la frase, señor, si me lo permite. Digo que esto sí –esto sí–, la pobreza, y la desafección de la sociedad, de los ciudadanos concretos en la sociedad, esto sí que erosiona la cohesión social, y no..., y lo digo y lo repito, y no la mandanga esa del libre uso de la libertad lingüística en la escuela. No es nada mandanga, la libertad es muy importante, del libre uso...

El vicepresident primer

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

...de la libertad lingüística en la escuela.

Gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Robles. Senyor Cleries, per posicionar-se sobre la proposta d'esmenes.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Bé. M'han donat una adreça electrònica: gencat.cat, barra..., he sentit moltes barres, que és el que es repeteix més en aquesta adreça electrònica, i després em parlen de demagògia... I vostès han fet el «Graduï's, ara pot» amb demagògia, perquè bona part de les coses que han dit... Miri, si vol parlar de lloguers..., Palau de Mar, un edifici sencer al Paral·lel, i, a més a més, els 9.300.000 euros per un edifici que no s'ha fet, d'un terreny. Per tant, compte amb el que diuen!

Vostès expliquen un país que no és el real. «SOS» de les entitats socials... Escolti, si hi ha «SOS» de les entitats socials i tot funciona tan bé com vostès diuen, on està, si són les esmenes que jo estic fent al que vostès han dit. Esquerra Republicana proposa –proposa– que es creï una prestació econòmica a l'Ajuntament de Barcelona, i aquí, que és on s'ha de votar, aquí no la voten, perquè des d'on s'ha de pagar i des d'on s'ha de crear és des de la Generalitat de Catalunya. Per tant, compte amb el que diuen. Vostès volen fer pagar la crisi als més febles i se'n volen amagar. I, com he dit, és molt fàcil anar al Congrés del Tercer Sector, dir que estan d'acord en tot, i després no votar res del que realment s'està proposant, que és idènticament al que ells van dir.

I recordar, també, una gran política social: han augmentat la publicitat del 2007 al 2008 un 32 per cent. Molt bé! O sigui, política d'austeritat pressupostària. I, per tant, nosaltres, quan es fan propostes com les que ha fet el Partit Popular en les seves esmenes, nosaltres acceptarem l'esmena número 1, l'esmena número 2, l'esmena número 3 i no acceptem l'esmena número 4, perquè creiem amb el nostre text ja queda, doncs, prou explicitada aquesta readaptació del pressupost en polítiques d'austeritat.

Com he dit, vostès, de polítiques d'austeritat, res de res, perquè poden anar dient el que vulguin, però en aquests moments s'està gastant molt més. Vostè ha posat l'exemple del lloguer, hi ha dos lloguers, hi havia l'opció de compra i no la van fer. I, a més a més, ens agradaria que algun dia ens expliquin on ubicaran el Departament d'Acció Social i Ciutadania, que deu ser també una gran política d'estalvi.

Vostès tenen el teixit associatiu que els està traient les castanyes del foc, però alhora les entitats estan demanant un SOS, perquè el Govern no les està ajudant. Els deuen subvencions de l'any 2007, es deu bona part de les subvencions de l'any 2008, i quan aquí es diu que es paguin o si no que es donin uns crèdits, diuen que no. Però en cap moment han sortit aquí i han dit: «No es deu res.» Per què no ho han dit? Perquè no ho poden dir, perquè se'ls deuen aquests diners. I no diré els noms de les entitats per no posar-les en un compromís, perquè ja sabem el seu estil.

Per tant, nosaltres, el que demanem és, precisament, lluita contra la crisi i menys sortir aquí a dir coses que no són veritat, perquè avui hem escoltat moltes coses que no són veritat, en aquesta tribuna.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Fernández Teixidó... (*Veus de fons.*) El senyor vicepresident, que és el que hi era en aquells moments, em diu que no ha estat... (*Veus de fons.*) Senyor...

El Sr. Fernández Teixidó

...un honorable conseller, de signe liberal, que ha fet afirmació explícita..., no hi he estat? (*Veus de fons.*)

El president

Senyor Fernández Teixidó, té trenta segons clavats.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. No sé, senyor Ferran, per què haurien d'estar preocupats que un diputat prengués la paraula en un moment determinat.

Senyora Massana, vostè mai m'ha sentit a dir –mai– que «com menys Estat, millor», ho deu haver llegit, però ni ho ha sentit a dir, ni ho he manifestat mai. He dit que hem de tenir una mesura d'estat que alliberi recursos i energies per a empreses, per a famílies i per a la gent que pateix la crisi; no «com menys Estat, millor», que és una invenció seva i potser d'alguna altra persona.

Però ara em sentirà dir el que segueix: si l'Estat que vostès pensen, si l'Estat en què vostès pensen obeeix a un disseny com el seu, el grup que vostè representa, aleshores, senyora Massana, com menys Estat millor. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Teixidó, s'han acabat els trenta segons. Senyora Massana...

La Sra. Massana Mas

Senyor Teixidó, senyor Teixidó, si no li ho hagués sentit dir, no ho diria; per tant, no em digui mentidera.

Segona, senyor Teixidó, no m'amenaci amb el dit per un pensament..., per una opinió que jo he dit. (*Remor de veus.*)

I, senyor Teixidó, en el marc en què es deia –en el marc en què es deia–, vostè parlava d'això, del seu programa i del seu pensament polític i econòmic, que és un programa lliberal. I jo avui només m'he referit que sort que hem fet lleis de protecció social, sort que l'Estat es preocupa d'aquestes qüestions i sort que el Govern de Catalunya ha fet, ha convertit drets graciabls en drets fonamentals de les persones, en drets subjectius.

El president

Entenc que no hi ha petició de votació separada, per tant, posem a votació aquesta moció, amb les esmenes acceptades.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de joc (tram. 302-00168/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política en matèria de joc. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ja vam dir a la interpellació, i ara ho ratifiquem, la nostra conclusió, pel que fa a les polítiques de joc del Govern tripartit, és la següent: una cosa és el que expliquen, el discurs mediàtic, l'altra molt diferent és el que en realitat es fa, i, per acabar-ho d'adobar, una altra encara més preocupant és el com es fa.

El discurs mediàtic és el del joc responsable i de presentar al voltant d'això, com a grans novetats, coses i aspectes que, des de fa anys i panys, estan regulats i previstos. I l'altre dia vaig posar molts exemples d'això: el tema de l'accés dels menors a les màquines de joc, el no-sexisme, el tema dels prohibits, etcètera.

El fet, però, desmenteix aquest discurs mediàtic i el resultat és que amb vostès, al final de tot, amb tot el que han fet, hi ha més facilitats per jugar, hi ha més màquines dures i més hores d'aquestes a l'abast del ciutadà. Aquest és el resultat.

I, per acabar-ho d'adobar, una de les màquines, la dels més premis il·limitats, la més interconnectada, el Binjoc, resulta que qui la crea, qui la posa a l'abast del ciutadà és, ni més ni menys, que el mateix Govern; són, ni més ni menys, aquells que feien tants escarafalls a qualsevol canvi en aquesta matèria per petit que fos. Suposo que ho recorden, perquè les hemeroteques en van plenes.

Però, atenció, creen el Binjoc, amb tot el que això comporta a nivell conceptual, però alhora es vanten de posar mesures correctores per limitar, teòricament, el joc d'aquestes màquines. És el paradigma de la contradicció i la doble moral permanent, és el de fer piròman i de bomber alhora.

Per tot això vam dir que, amb aquesta combinació i contradicció del discurs i els anuncis, per un cantó, i realitats i decisions contràries a les mateixes, per l'altre, sumat a un munt de prejudicis que els fan jugar a cuïta amagar, allò de ni sí, ni no, sinó tot al contrari, està comportant que la política del joc del tripartit sigui un autèntic joc dels disbarats, del tripartit 1 i del tripartit 2.

I, és clar, quan s'actua així, al final un pren mal i no és d'estranyar que sentència rere sentència tombi els preceptes impulsats pel Govern tripartit. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha dictat tres sentències –em diuen que ara ja seran quatre– que tomben els quatre decrets del Govern del tripartit en matèria del joc. Un fet que, com vaig dir, no té precedents, ja que suposa que el 90 per cent de la política regulativa del tripartit ha estat tombat per la justícia: nul el decret dels Binjocs, nul el decret de la comercialització de les loteries de la Generalitat i nuls uns articles molt importants referits al tema de la subrogació en el cas de canvi de titular d'un establiment. Tres sentències que també, com vaig dir, són devastadores, tant des del punt de vista jurídic, com polític, com de la mateixa credibilitat de la institució.

Les sentències són molt clares i són per les formes, per la manera maldestra d'actuar, sabent que es feia malament, que és el pitjar, perquè estaven avisats, i, en molts casos, aprofitant que aquest Parlament estava dissolt. I, és clar, això té uns efectes, i entenem que, primer de tot, cal restablir la seguretat jurídica per a tothom, especialment en el tema de la subrogació. I per això demanem a la moció que el Govern, i de manera ben feta i fent cas a la Comissió Jurídica Assessora, impulsi les accions normatives necessàries per restablir la seguretat jurídica en allò que ha estat tombat per un tribunal. I que el Govern, i més en un tema així, s'apliqui allò que aquest Parlament reclama en el nou Estatut, i que és una cosa tan senzilla com reconèixer el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya com a darrera instància judicial d'aquest país.

Pel que fa a la sentència del Binjoc, mirin, la millor limitació, la millor mesura correctora per al Binjoc és que l'eliminin, que deroguin el decret que el va crear i

s'estalviaran moltes mesures correctores, molts maldecaps a vostès, al sector, a molta gent. I no hauran de fer permanentment de piròman i de bomber alhora.

A la moció també reiterem la nostra petició a no restar contemplatius amb relació al tema de la publicitat i a prendre iniciatives que poden ser moltes i en molts ordres pel que fa a aquest món nou del joc i de les apostes *online*. Són massa les derivades que això té. I sí que podem fer coses des d'aquí, i sí que podem portar iniciatives des d'aquí a altres instàncies. No pot ser que en la al·legalitat tothom campi com vulgui de manera gratuïta, el Govern no faci res, però és que, a més a més, el Govern no en vegi ni cinc. Això també té efectes sobre la tributació d'aquí.

Oferim novament, un altre cop, la nostra voluntat d'implicació i de consens. Ho vaig dir l'altre dia al conseller i ho reitero avui, aquí. És un fenomen nou, amb massa derivades, amb molts ordres al qual no es pot restar contemplatiu o restar políticament a la inòpia.

I finalment, i és un tema d'informació i de transparència i, si volen, de pedagogia, darrere les polítiques del joc hi ha uns ingressos gens menyspreables, al contrari o tot al contrari, i per això és bo conèixer aquests i el destí exacte que s'hi dona.

Crec que la part literal dels acords que es contenen en aquesta moció són perfectament lògics i assumibles per tothom, almenys si s'imposa com a criteri o s'imposés com a criteri la coherència entre la part discursiva i la part resolutiva. Per tot això, jo els demano el vot favorable d'aquesta cambra a la moció que hem presentat.

Res més i moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Ha presentat esmena el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Senyories, honorable conseller..., bé, després de la sessió, des del meu punt de vista, patètica que va viure aquest Parlament ahir amb relació a la Llei de l'Oficina Antifrau, i que aquesta diputada, l'experiència professional de la qual té a veure amb el dret constitucional i, per tant, amb el respecte institucional que mereixen institucions com el Parlament i altres de la Generalitat de Catalunya, i la decepció que genera veure que la política és entesa des de la perspectiva en què es van entendre ahir, algú podria pensar que parlar d'aquesta moció de política del joc seria en qüestió de la poesia d'ahir, d'aquella mala poesia d'ahir, això seria prosa, però en realitat no és un tema banal. Perquè respecte d'aquesta moció, les posicions que prendran, ben segur, els grups que donen suport al Govern i algunes de les qüestions que es proposen tenen a veure amb les grans contradiccions d'una manera d'entendre la política que, des del meu punt de vista, és el que va allunyant mica en mica la gent del que aquí es pugui plantejar i debatre. I plantejar aquesta diferència en el

que jo ja anomeno, malgrat que alguns ho critiquen, la «classe política i la resta del món».

Per què ho dic? Perquè en els punts que hi ha en la moció plantejada per Convergència i Unió n'hi ha dos primers que tenen a veure amb una posició curiosa per part dels grups que donen suport al Govern, el mateix Govern, que al cap i a la fi hi ha una identificació gairebé total. I ens agradaria saber per què, segurament ens n'assabentarem ara quan en parlin.

Ens parla, ens proposa, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, d'instar el Govern a retirar els recursos contra..., els recursos de cassació davant del Tribunal Suprem contra les sentències que ja han estat emeses i previsiblement s'emetran per part del Tribunal Superior de Justícia respecte dels decrets en matèria de joc. Però, curiosament, un govern que en un moment determinat, amb el seu president al capdavant, va dir que no acceptaria, perquè li semblava que no era de rebut acceptar, qualsevol sentència del Tribunal Constitucional, que ha parlat més d'una vegada de la immixtió de la manera de fer ingerència per part de les institucions de l'Estat sobre la política d'autogovern de la Generalitat de Catalunya, es planteja que està bé, i a nosaltres ens sembla bé, plantejar un recurs de cassació davant del Tribunal Suprem. Està bé, està molt bé, sobretot que el Grup d'Esquerra Republicana reconegui l'autoritat que sobre aquest tipus de temes pot tenir el Tribunal Suprem respecte del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Està molt bé. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, jo crec que és coherent, en el cas de Convergència i Unió, absolutament incoherent en el cas dels grups que donen suport al Govern. Nosaltres, que entenem que les institucions hi són per poder instar-se i articular l'aplicació de l'article 24 de la Constitució, que dóna dret a plantejar els recursos que cadascú estimi convenients, no donarem recolzament, des del punt de vista del fons i per la nostra pròpia filosofia, jo crec que coherent en aquesta matèria, a aquests dos primers punts de la moció. L'estrany és que molt probablement tampoc hi donaran suport els grups que donen suport al Govern.

En el cas tercer, en el punt tercer de la moció hi ha, per contrapartida, una necessitat que els grups que donen suport al Govern la recolzin. Són ells els que ara fa molt poc van demanar del Consell Audiovisual de Catalunya algun parer respecte del posicionament dels mitjans de comunicació en la matèria d'aquells aldarulls que es van produir per causa dels grups anti-Bolonya a la Universitat de Barcelona. El Consell Audiovisual de Catalunya ha demanat una política de publicitat respecte d'aquest tipus de tema. Estaria bé que els grups que donen suport al Govern entenguessin que això és bo, no solament per a les persones que entenen que aquest tema és un tema de repercussió social molt important i molt greu de vegades, sinó també en general per al conjunt de la ciutadania.

Hi ha un quart punt respecte del qual hi haguéssim volgut donar suport i per coherència amb el no-recolzament als dos primers punts ens hi abstindrem. Entenem que ha d'haver-hi una política conjunta per part de la Generalitat, per part de tots els grups parlamentaris a aquest respecte, però entenem també que hauré d'esperar,

si més no, aquesta voluntat que ha tingut el Govern de demanar el parer del Tribunal Suprem respecte de les formes i el fons de la normativa en política del joc que ha establert la conselleria d'Interior.

I, finalment, respecte de l'últim punt, hem presentat una petita esmena que té a veure amb la necessitat que també el Grup de Convergència i Unió sigui una mica coherent amb allò que no demanava com a transparència quan ell estava al capdavant del Govern. És cert que necessitem aquesta transparència, és cert que necessitem que la major part dels recursos vagin a parar allà on probablement la política del joc fa un forat; sabem que són interessos econòmics molt grans, però també sabem que al final no van a parar, els recursos, als centres de dia de gent gran, moltes vegades van a parar a centres per lluitar contra les ludopaties que sabem que aquestes coses –el joc, altres coses, les drogues, altres coses, l'alcohol, el tabac– acaben generant. Per què en unes coses som tan curiosos respecte de la intermediació de la vida de les persones i no respecte d'aquestes?

Per tant, d'aquesta última també demanarem votació separada; seran el primer i el segon punt, el tercer i el quart i el cinquè de manera separada, senyor president.

Gràcies, senyores i senyors diputats, honorable conseller, president.

El president

El senyor Joan Ferran té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Turull, prenc la paraula per comentar la moció que vostè ens porta aquí a votació. I he de dir-li que hem seguit amb molta atenció la intervenció que vostè va fer l'altre dia i les que ha anat fent de forma successiva respecte als temes del joc. I realment sempre detectem que hi ha un tractament en certa manera tremendista per la seva part sobre aquest tema, tremendista, i, a més, que intenta com posar parts fosques en el que és la discussió sobre un tema que..., ens sembla que en aquests moments és per primera vegada en la història d'aquest país que hi ha un govern que ha reglamentat, organitzat, estructurat i posat d'una manera molt clara les polítiques del joc a on s'han de posar, amb transparència i sobretot amb ordre, cosa que no hi havia hagut en vegades anteriors.

Però, jo, miri, la meua intervenció s'ha de centrar sobretot a respondre el que planteja vostè en la seva moció, però després li faré algunes petites observacions al respecte.

Vostès ens demanen en el primer punt i en el segon punt de la seva moció que retirem els recursos de cassació. Doncs no ho podem fer. I li hem de dir per què: perquè l'Administració entén que la seva interposició és una obligació que té, perquè li permet contribuir a la satisfacció dels principis de seguretat dels quals vostè ens parla, de seguretat jurídica i d'igualtat en l'aplicació de l'ordenament, mitjançant doctrina.

Per tant, no li podem acceptar aquests dos punts, en el mateix sentit que li explicava la senyora Nebrera, perquè vostè sap, i aquí vostè n'ha fet escarafalls, que aquestes sentències estan fonamentades únicament en vicis de forma i que per tant..., vicis de forma que són realment secundaris, perquè el que ens està plantejant vostè aquí realment és una visió, hi insisteixo, molt tremendista de la situació.

Vostè ens planteja també en el punt tercer impulsar i aprovar d'acord amb les indicacions del Consell de l'Audiovisual. També el rebutjarem; no el podem aprovar, aquest punt. Sap per què? Perquè vostè hauria de saber que la normativa específica sobre publicitat de jocs i apostes als mitjans de comunicació desplegarà tot el seu sentit a partir de la regulació que es faci del joc telemàtic i, per tant, ens haurem de remetre a una futura elaboració al respecte. Per tant, ens està plantejant vostè una cosa, que recorrem al Consell Audiovisual de Catalunya, quan realment en aquests moments ja hi han les vies per fer això que vostè ens està demanant.

I en el quart punt, vostè què ens demana? Diu: «Consensuar amb els grups parlamentaris les iniciatives necessàries per tal de disposar d'un marc normatiu.» L'acord que vostè ens està demanant, senyor Turull, ja existeix des de l'any 2007. És un acord que es va aprovar unànimement, amb una llei, la 56 del 2007, de mesures d'impuls de la societat de la informació, etcètera, i que regula el joc d'apostes a través dels sistemes interactius. Per tant, vegi vostè que tots els punts que ens va dient d'aquesta moció realment o estan contestats o no són procedents.

I per últim, l'últim punt que ens diu vostè, el cinquè: «Remetre al Parlament de Catalunya amb caràcter trimestral les liquidacions dels ingressos», etcètera. Escolti'm, vostè, que es dedica als temes pressupostaris, i vostè, que es dedica a mirar realment tot aquest aspecte del que és la política catalana, sap que entenem que la publicació al DOGC dels estats d'ingressos i despeses del pressupost de la Generalitat dona compliment a aquest punt que vostè ens està dient. Per tant, vostè comprendrà que hem de votar de forma contrària a tots els punts que vostè ens està plantejant aquí.

Però li voldria dir la segona part, la més política, la de valoració..., una miqueta més de valoració d'això que està fent vostè aquí, en aquesta cambra, de forma, hi insisteixo, reiterada, la seva argumentació.

Miri, en l'argumentació que ens ha fet vostè avui i que ens va fer l'altre dia, ens ha dit que s'han perdut el 90 per cent dels contenciosos, i vostè sap que això no és cert. Vostè sap, senyor Turull, que això no és cert.

I vostè sap una altra cosa, també, i que li ha dit també la senyora Nebrera: durant vint-i-tres anys els seus governs no van posar cap tipus de pega al funcionament que s'està fent ara, que s'ha fet al llarg d'aquests anys. Simplement per una qüestió: segurament perquè vostès preservaven el que era un determinat secret professional, secret industrial, perquè vostès saben que les competències entre les empreses mai han estat..., mai s'han pogut publicitar les coses, perquè hi ha copiatge, hi ha copiatge industrial, etcètera.

I el que és més seriós de tot el que li diré ara: vostès estan fent una cosa que no va fer mai l'oposició en aquest Parlament, és fer interpellacions en aquest sentit, perquè vostè sap que la LAE fa cent anys –fa cent anys– que ja aplica aquesta forma de fer i aquesta forma que vostè està denunciant avui aquí.

Vostè sap que nosaltres acatarem la sentència, vostè sap que hi ha hagut una mesa tècnica del joc que ha dit que les coses es feien correctament, vostè sap que mai hi havia hagut una ordinació tan estructurada, tan seriosa, tan meticulosa com ara en el joc, sobretot en els últims anys en què governen els governs catalanistes i d'esquerres en aquest país. Ens estranya que vostè tingui aquesta insistència; creiem realment que hi ha algun interès ocult en aquest tipus d'intervencions que fan vostès. I, la veritat, dir-los que no vulguin aplicar a l'actualitat allò que s'ha fet de forma ordenada, sense aixecar cap tipus de suspicàcia al llarg de moltíssims anys..., i vostès hi volen trobar ara alguna cosa estranya, segurament perquè deuen tenir algun interès ocult estrany. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller..., bé, Esquerra Republicana de Catalunya rebutja la seva moció. I la veritat és que fins i tot no l'entendem gaire, la trobem contradictòria en els seus termes: d'una banda, ens demanen la regulació, nova regulació del joc –això vol dir, doncs, lleis, reglaments, decrets que regulin el joc–, i, d'altra banda, ens demanen, doncs, la derogació de normativa sobre el joc, és a dir desregulació sobre el joc. I creiem que aquí hi ha una contradicció en els seus termes.

I tota l'argumentació que vostès utilitzen per adduir això és la de la inseguretat jurídica, que hi ha inseguretat jurídica. I en cap cas, de cap manera, podem compartir aquesta afirmació des del nostre grup parlamentari. No hi ha inseguretat jurídica, no hi ha cap llacuna legal; al contrari, el joc està a bastament regulat. I tenim una llei del joc catalana, tenim una llei catalana del règim sancionador del joc, tenim els diferents decrets que aproven els catàlegs de joc, tenim els decrets que regulen els accessos –de prohibició– als establiments, tenim les normatives pròpies de la tributació del joc, també diversos decrets, i després tenim la regulació, els decrets dels jocs de loteria de l'EAJA, el Binjocs, sí, i també molts altres: la Loto Ràpid, la Lotto 6/49, el Supertoc, etcètera, no cal que li faci tot el llistat. Per tant, no hi ha una necessitat de regular el joc; el joc està regulat i no hi ha inseguretat jurídica.

També ens parla de la necessitat de regular el joc amb mitjans electrònics, el joc internauta. I aquí jo crec que vostè convindrà amb mi la dificultat que suposa regu-

lar el joc internauta, perquè nosaltres tenim un àmbit competencial que és el nostre àmbit nacional i el joc per internet sobrepassa aquest àmbit competencial perquè sobrepassa les fronteres d'un àmbit nacional, no té fronteres el joc per internet. I com vol que fem aquesta regulació si fins i tot la Unió Europea, que en tot cas seria la competent, no s'ha atrevit a fer-ho? Des del Govern de la Generalitat de Catalunya això no es pot afrontar.

Bé, respecte als decrets a què vostè fa referència, afectats per les sentències del tribunal, les recents sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, dir-li que aquestes estan fonamentades en vicis de forma, com vostè ha dit i coneix, i per tant no eren susceptibles de cap altra mena de recurs ordinari, sinó que ens abocaven a l'obligatorietat d'acudir al recurs extraordinari de cassació. I justament es va al Suprem, es va a la cassació, per evitar aquesta inseguretat jurídica a què vostè alludia, perquè amb la simple interposició del recurs, amb l'admissió a tràmit d'aquest recurs, es suspèn l'execució de la sentència del Tribunal Superior de Justícia. Per tant, això vol dir que els decrets segueixen en vigor, perquè estan en vigor, estenent tots els seus efectes, i no hi ha cap situació d'inseguretat jurídica ni d'indefensió.

Però és que al senyor Turull li vull dir una cosa. Vostè aquí està afirmant que Convergència i Unió a partir d'ara –Convergència i Unió a partir d'ara– és capaç de no reconèixer cap de les institucions de l'Estat? Vostè m'està afirmant en nom del seu grup parlamentari, del Grup de Convergència i Unió, que vostès a partir d'aquest moment no reconeixeran cap ni una de les institucions de l'Estat espanyol? Perquè, si és així, anem a parlar i parlem-ne seriosament, i som-hi –i som-hi. Però és que vostè no està en condicions d'afirmar això, perquè això és fals i això el seu grup no li ho recolzarà, ni Convergència, ni Unió.

A la senyora Nebrera, que ens feia una al·lusió molt directa al Grup d'Esquerra Republicana. Vostè, que tan sovint es vanta, no?, públicament de la seva experiència i formació jurídica, jo crec que no té cap dubte a reconèixer quina és la diferència entre el Tribunal Suprem i el Tribunal Constitucional, entre altres coses perquè vostè sap que el Tribunal Constitucional no és un òrgan jurisdiccional, no forma part de la judicatura; per tant, és un òrgan més polític de l'Estat, amb certes connotacions, importants connotacions polítiques.

També sap, el representant de Convergència i Unió, que, al conseller d'Economia, per mandat legal, és la Llei de finances públiques de Catalunya la que l'obliga a trameure a aquest Parlament l'estat d'execució del pressupost de la Generalitat, l'estat dels ingressos i les despeses del pressupost, i òbviament aquí, en aquests ingressos i despeses, s'inclouen els recursos que provenen del joc.

I permeti'm fer una referència molt important a allò que té referència al tema de la publicitat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Gomà i Pons

Sí, gràcies, un segonet i acabo, president. I és el relatiu a la publicitat de la recaptació de la loteria catalana, als beneficis, a què es destinen els beneficis, i és que íntegrament tots els beneficis del joc de Catalunya es destinen a accions socials. I com a exemple deixi'm posar-li el darrer exercici 2007, en què es van recaptar, per aquest import, 16 milions d'euros destinats a la construcció, rehabilitació i reconversió de tres residències de gent gran a Tarragona, Girona i el Prat. És positiu publicitar aquest vessant social del joc a Catalunya. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Se m'acaba el temps...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Gomà i Pons

Voldria dir-los moltes més coses, però, doncs, he esgotat el temps.

Gràcies per la seva atenció, diputats i diputades; president, gràcies.

El president

El senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, el Grup de Convergència i Unió ens demana en els primers punts de la moció que retirem els recursos de cassació presentats amb relació a diverses sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Recapitem una mica. Els decrets afectats varen ser aprovats pel Govern presidit per Pasqual Maragall, quan era dirigit el Departament d'Interior per la consellera Tura; les sentències s'han dictat ara durant el mandat del president Montilla i dirigint el Departament d'Interior el conseller Saura, i la continuïtat política de la composició del Govern i la lògica jurídica obliguen el Govern de la Generalitat a esgotar tots els recursos davant les sentències esmentades.

En la interpellació i en els arguments que ha donat el senyor Turull per a la retirada apareixen dos arguments fonamentals. El primer: no compleix l'Estatut no esgotar els recursos en el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i anar a cassació. Aquesta qüestió, com sap el senyor Turull, encara no és vigent, depèn d'una llei estatal, i la Generalitat no pot renunciar a uns drets amb base a un desig que encara no és realitat i que cal regular, i més quan les sentències, fonamentades únicament en vicis de forma, no eren susceptibles, com ha explicat la diputada Gomà, de recurs ordinari, sinó únicament de recurs extraordinari de cassació. L'objecte del recurs de cassació és comprovar si les resolucions recorregudes han incorregut en error judicial o vicis de l'activitat, sense que es pugui replantejar de nou la qüestió. Per això la jurisprudència entén que aquesta via no es pot considerar una tercera instància.

El segon argument que donava el senyor Turull era la inseguretat jurídica. També s'ha contestat: no n'hi ha d'inseguretat jurídica; l'admissió a tràmit dels recursos suspèn automàticament els efectes de les sentències.

Però la interpellació i la resta de la moció intenten qüestionar l'actual política del joc del Govern actual. El senyor Turull va criticar que els decrets que prepara el Govern no regularan els avisos als jugadors que, en canvi, han estat anunciats pel departament. Va dir literalment: «Em pot dir, senyor conseller, on surt això a l'esborrany de decret? No hi surt, però l'anunci ja l'han fet a tots els diaris.» Insinuava així que es feia sense cobertura legal. Està equivocat. L'aplicació als jocs de la Generalitat està regulada per la Resolució 798 de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, de 23 de març, que és l'instrument jurídicament adient per fer-ho, publicat tres setmanes abans que vostè presentés la seva interpellació.

El senyor Turull segurament està tan ocupat llegint informes que no ha tingut temps de llegir el *Diari Oficial de la Generalitat*. I aquesta normativa s'aplica a tres-cents vuitanta terminals de loteria, Binjoc, amb un aplicatiu que mostra als jugadors una pantalla als trenta, seixanta i noranta minuts de joc, informant del temps, que suposa una pràctica immoderada dels jocs d'atzar. Als noranta minuts el terminal es desconnecta i el jugador ha de finalitzar el joc.

Potser algú pugui trobar aquest sistema d'avís massa moderat o tímid. És perfectament legítim. Ho pot considerar qui sigui, excepte Convergència i Unió, que mai no va introduir aquests tipus de mecanisme de control mentre va dirigir les polítiques del joc en aquest país. És la primera vegada a l'Estat espanyol que es modifica el programari d'un terminal electrònic de joc amb mesures de control.

I cal recordar totes les altres mesures que ja s'han dut a terme dins del programa «Joc responsable»: la inclusió d'un missatge de joc responsable que informa d'un número d'atenció telefònica; la formació en joc responsable dels nous venedors que s'incorporen a la xarxa de punts de venda de Loteria de Catalunya; l'elaboració de material informatiu destinat a venedors i a les persones jugadores, distribuïts als 2.300 establiments de loteria de Catalunya; la revisió dels projectes de publicitat –i això fa referència a la moció–, sota els criteris de joc responsable, i l'aprovació d'un codi de publicitat responsable per part del Consell d'Administració de l'EAJA; la renovació del web de Loteria de Catalunya, incorporant un apartat amb consells, autoavaluació, informació d'ajuda a les persones amb problemes; la creació d'una comissió per al foment del joc responsable amb participació de la Direcció General del Joc, sectors del joc privat i de la loteria pública, per introduir mesures a tota l'oferta de joc regulada a Catalunya.

El senyor Turull, quan parla de joc, està obsessionat a denunciar que la Generalitat, en matèria de joc responsable, només té paraules i no realitats. En l'època de Convergència i Unió no hi havia ni paraules ni realitats, ara hi ha paraules i realitats.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Rivera, del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, conseller..., bé, nosaltres en aquest punt demanarem la votació separada perquè creiem que estan a sobre la taula diferents motius, en aquesta moció.

El primer és el que fa referència a la retirada de recursos que es demana des del Govern, recursos de cassació, com ja s'ha parlat i ja s'ha discutit per part d'altres portaveus. Nosaltres no votarem a favor d'això. No votarem a favor d'això perquè creiem que la justícia atorga drets a les administracions, als ciutadans, i, per tant, demanar la retirada d'un recurs, que hi podem estar més d'acord o més en desacord, però que és un recurs de cassació, en aquest cas, d'una potestat que té l'Administració pública, nosaltres no podem votar favorablement això en un parlament. Ja sabem, això sí que és cert, que des d'aquesta cambra hi ha molta tendència, fins i tot, el president de la Generalitat, a demanar retirades de recursos, legítims, en aquest cas, contra l'Estatut d'autonomia, no? Però, en qualsevol cas, nosaltres, com que no estem d'acord amb allò, tampoc no estem d'acord amb retirar recursos, perquè creiem que és un dret, en un estat de dret, que algú pugui presentar un recurs, sigui en primera instància, sigui en segona instància o una cassació. Per tant, no votarem favorablement en això, ens abstindrem, perquè creiem que no toca, eh? –que no toca–, en aquesta cambra portar a terme aquest tipus de votacions.

El segon punt, que parla bàsicament d'una normativa específica, per la publicitat amb l'assessorament i els criteris del CAC i apostes als mitjans públics de comunicació. Bé. Nosaltres en això sí que hi votarem favorablement. És cert que hi ha normativa, però jo crec que moltes vegades, i quan parlem del joc, es tendeix, per una banda, a simplificar el debat; és a dir, a criminalitzar el joc per una banda, o a parlar de la llibertat absoluta amb el joc. I nosaltres creiem que hi ha un punt mitjà. I aquest punt mitjà és defensar claríssimament que el joc, regulat i amb condicions determinades, és absolutament legítim, com qualsevol altra activitat econòmica, però que evidentment hi ha d'haver una regulació. I amb aquesta regulació, estem d'acord que sigui concreta, i en aquest cas en l'àmbit dels mitjans de comunicació, perquè és molt important, com ho sabem, avui dia –és molt important–, la visió que des dels mitjans de comunicació es dona de qualsevol política pública.

Per tant, nosaltres sí que creiem que ha d'haver-hi aquesta normativa, en l'àmbit dels mitjans de comunicació, i hi torno a insistir, no som partidaris de criminalitzar d'entrada el joc, com fan determinades posicions polítiques, ni som partidaris tampoc del contrari, de no ser conscients del que pot comportar. Això, si em permeten l'expressió, és com el vi o com qualsevol altra cosa a la vida, doncs, que evidentment el consum responsable, qui jugui responsablement amb una normativa determinada no es pot considerar el mateix que amb una llibertat absoluta o amb una falta de regulació, que moltes vegades sí que pot portar problemes per a

les persones. Per tant, diferenciem una cosa de l'altra, siguem sensats, posem una mica de sentit comú, i sí, regulem en l'espai dels mitjans de comunicació aquesta qüestió.

I, finalment, es parla en un altre punt, o hi ha dos punts més, un que parla de consensuar amb els grups parlamentaris les iniciatives necessàries per tal de disposar d'un marc normatiu que reguli el joc i les apostes. Entenem que, certament, com ja s'ha dit, sí que hi ha un marc normatiu, pot agradar més o menys, sí que hi ha un marc normatiu regulador. I es parla per garantir que la tributació, concretament, en definitiva, que s'ha generat sempre, que tributi per això i sigui qui sigui el beneficiari de la tributació. Així ho diu directament la mateixa moció. Es parla de totes aquelles ocasions objecte de tributació en aquesta matèria originades dins del nostre àmbit nacional. L'àmbit nacional confon una mica, perquè jurídicament ja sabem què vol dir; però, bé, no entrarem en aquesta discussió. Ja sabem tots el que es vol dir amb aquest punt. Per tant, nosaltres aquí ens abstindrem.

Creiem que el consens amb els grups parlamentaris està bé, però, per altra banda, sí que és cert que existeix aquesta normativa. Per tant, no creiem que sigui convenient votar favorablement això.

I, finalment, es parla d'informació al Parlament de Catalunya: «Remetre al Parlament de Catalunya amb caràcter trimestral les liquidacions dels ingressos pels diferents conceptes i tipologies vinculats al joc i al seu destí.» Doncs sí, no creiem que sigui negatiu. Podem entendre les dificultats de l'Administració per complir terminis. Podem entendre les dificultats de l'Administració per donar tota la informació. És més, patim en aquest Parlament les dificultats d'aquest Govern a l'hora de donar informació als grups de l'oposició. I això comença a ser, ja, una cosa normal. Però, dintre d'això, crec que no es pot dir no a donar informació en aquesta cambra, i no es pot dir no, i no es pot votar contràriament, a remetre informació al Parlament de Catalunya.

Per tant, nosaltres en aquest darrer punt hi votarem favorablement. Per tant, president, demanaria votació separada, en aquest cas, d'aquests punts, del punt tercer i del punt cinquè, conjuntament.

I, com els he avançat ja, a la votació ens abstindrem, tret d'aquests dos punts que hi votarem favorablement.

Gràcies, diputats i diputades.

El president

Senyor Turull, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Bosch...

El president

Senyor Turull, intentem posicionar-nos sobre les esmenes.

El Sr. Turull i Negre

Sí, sí... Però és que és fonamental, senyor president, amb relació..., per si accepto o no les esmenes del Partit Popular. Senyor Bosch, les escurabutxaques alertaran amb veu al jugador que es passi. Totes les escurabutxaques. Em pot dir quina normativa obliga a les escurabutxaques..., no al Binjoc, a les escurabutxaques. Perquè li recordo que el Binjoc vostès diuen que és una loteria i no una màquina escurabutxaques. No ho han posat. Per tant, senyor Bosch, no digui allò que no és. Digui'm el decret on surt això.

Senyora Gomà, la Generalitat no pot regular el joc per internet. Interior regularà el joc per internet, última un decret per restringir l'accés dels menors afectats per la ludopatia. Atenció, des de l'any 2006 que diuen que regularan el joc per internet. Es pot regular o no es pot regular? Quina manca d'ambició –quina manca d'ambició– respecte a allò que pot fer la Generalitat. Tenim competència exclusiva en publicitat, tenim competència exclusiva en joc, tenim el CAC i no podem regular ni una cosa tan senzilla com el tema de la publicitat de les apostes per internet a les televisions públiques de Catalunya? No podem fer ni això? Jo crec que amb una mica d'ambició estic segur que es podria fer.

Tremendisme per fosca, interessos ocults... Senyor Ferran, però si vostè n'és el paradigma –si vostè n'és el paradigma. «El lado oscuro del juego de azar, las aguas bajan sucias, Joan Ferran...» (*Veus de fons.*) Però si vostè, vostè n'és el... Jo no parlo de cantó fosc, no parlo d'interessos d'empresa, no parlo d'allò que van dir vostès, aquelles *tonteries* de «los poderosos», etcètera. Jo parlo d'incompetència, jo parlo d'inconsistència. Com pot dir que és la política més seriosa, si els ho estan tombant absolutament tot –els ho estan tombant absolutament tot. I vostè diu: «Per qüestions de formes.» De formes?, per no fer cas del que deia la Comissió Jurídica i Assessoria. Nosaltres, què demanem? Que restableixin la seguretat jurídica. Que el conseller, aquesta nova ordre que està preparant, que l'aprofiti, que l'aprofiti per restablir la seguretat jurídica en tots aquests temes. Això és el que nosaltres demanem.

Nosaltres volem una política del joc més responsable, una política del joc en què no hi hagi aquesta doble moral. Això és el que nosaltres demanem. No parlem de llocs ni d'interessos ocults, ni d'interessos..., res. Escolti, per aquí no m'enganxaran, a mi –per aquí no m'enganxaran, a mi. No sé si vostè pot dir el mateix, perquè he llegit alguna interpellació que havia fet vostè amb relació al joc, i van llegir una carta que no sé si vostè, en aquest cas, podria dir el mateix. Jo, en aquest tema, estic absolutament tranquil.

Pel que fa a l'esmena del Partit Popular, no tenim inconvenient a poder-la acceptar. De fet, coincideix que, d'aquí a poc, i per una resolució d'aquest Parlament començarà l'Oficina Pressupostària. Però jo no em referia als ingressos de l'EAJA. Per això he dit: és una qüestió de pedagogia. No era només els interessos de l'EAJA, que evidentment per normativa han d'anar destinats al que han d'anar destinats, sinó que em referia als ingressos, si es llegeixen bé la moció, als ingressos provinents del joc, que són molts. Perquè el que tributen

les empreses catalanes en tema de joc són molts, i que a vegades també cal una pedagogia en aquest sentit. És al que jo em referia.

Per tant, senyores i senyors diputats, jo ho reitero, aquesta és una moció que jo crec que seria perfectament assumible, i, per tant, deixin-se de demagògia, de doble discurs i de doble moral en matèria del joc.

Moltes gràcies, senyor president.

(La Sra. Nebrera González demana per parlar.)

El president

Senyora Nebrera...

La Sra. Nebrera González

Gràcies, president, per al·lusions de la senyora Gomà.

El president

Té un minut.

La Sra. Nebrera González

Senyor Turull, és que jo crec que el que ara li diré a la senyora Gomà li demostrarà fins a quin punt és impossible que puguin entendre la major part de la seva argumentació.

Senyora Gomà, jo mai m'he vantat del meu coneixement, però sí de la meua experiència. Són ja vint anys que fa que treballo el dret constitucional. I li asseguro que el Tribunal Suprem i el Tribunal Constitucional són tots dos, evidentment, diferents, però òrgans constitucionals. No en té ni idea. No en tenen ni idea, ni de l'abast de les institucions de l'Estat, ni de l'abast de les institucions de la Generalitat, ni de la competència que tenen, ni què significa autogovern. Aquesta és la raó per la qual han minimitzat aquest Parlament en el dia d'ahir i en el dia d'avui també ho tornaran a fer. És constant. I d'aquesta manera l'única cosa que faran al final és podrir la política davant de la gent, que, al cap i a la fi, és l'única cosa que ens hauria d'importar.

Gràcies, senyor president.

(La Sra. Gomà i Pons i el Sr. Bosch i Mestres demanen per parlar.)

El president

Senyora Gomà... Senyora Gomà, després senyor Bosch.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Doncs, també per al·lusions.

En primer lloc, al senyor Turull, la competència exclusiva per regular el tema del joc a què feia referència es redueix a l'àmbit nacional de Catalunya. Per tant, internet no té un àmbit nacional, no es tracta ni de poca ni de molta ambició. Internet no és d'àmbit nacional català, és una realitat que no té fronteres.

I, a la senyora Nebrera, dir-li que, si vostè ens ha de donar lliçons d'autogovern català, ja podem plegar. Vostès, que

tenen tanta idea del que és l'autogovern, retirin l'Estatut d'autonomia interposat... (*remor de veus*), el recurs a l'Estatut interposat davant del Tribunal Constitucional.

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch i Mestres

Sí, gràcies, per al·lusions. Només per respondre a la pregunta que m'ha formulat el senyor Turull, que és que, parlant de joc, vostè el dia de la interpellació, i avui, ha fet trampa. I li ho dic perquè vostè es va referir, en general, a la regulació del joc, i vostè sap perfectament que hi ha el joc que és titularitat de la Generalitat i el que no ho és. Quan va dir que no hi havia normativa, jo avui li ho he explicat: hi ha una instrucció, hi ha una resolució de l'EAJA que regula les loteries i el joc de la Generalitat, pel que fa al control del joc.

I, pel que fa a les que són de titularitat privada, evidentment s'ha d'incloure en el decret que s'està preparant.

El president

Senyor Turull, i tanquem-ho.

El Sr. Turull i Negre

Senyor Bosch, jo ho reitero: vostès fan uns anuncis d'unes coses, i a l'hora de la veritat en fan uns altres. I en el projecte de decret que s'està preparant, això no hi era. I l'altre dia el conseller no m'ho va pas confirmar. Per tant, la primera intervenció que vostè ha tingut aquí, que jo m'havia de llegir més bé els papers i el *Diari Oficial*, busqui'm un diari oficial on surti aquesta obligació, que no ho trobarà. Això és una cosa.

«El Binjoc no és una cosa de les loteries». Senyora Gomà, gran paper d'Esquerra Republicana de demanar súplica al Tribunal Suprem perquè els arregli les malifetes que el Govern tripartit havia fet a Catalunya. Gran paper d'Esquerra Republicana, gran aportació d'haver de recórrer al Tribunal Suprem, quan ho poden arreglar des d'aquí, i reconèixer el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya com a l'última instància judicial.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Farem tres votacions, en la primera votarem els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 44 vots a favor, 80 en contra i 3 abstencions.

Votem, seguidament, el punt número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 68 en contra, 16 abstencions.

Votem, finalment, els punts 3 i 5.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 60 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques en matèria de joventut (tram. 302-00169/08)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques en matèria de joventut. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cuminal per a la seva exposició.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Sí. Endavant, senyor Cuminal. (*Remor de veus.*) Si us plau, si us plau...

El Sr. Cuminal i Roquet

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, desconec si la primera vegada que vostès van parlar des d'aquest faristol van tenir una sensació semblant a la que jo tinc ara mateix, però els asseguro que no he pujat sol a parlar; m'hi acompanyen unes pessigolles fortes a la panxa que crec que són a causa de tres motius: el respecte, l'orgull i la responsabilitat.

Respecte per aquesta institució i respecte per les personalitats que, al llarg de la nostra història, des d'aquí s'han adreçat a la nostra nació. Orgull per formar part d'aquest Parlament i per ser representant de la Joventut Nacionalista de Catalunya, organització de la qual avui ens acompanyen alguns membres de la seva direcció i que han treballat també per tirar endavant aquesta moció, i orgull, evidentment, com a membre del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I responsabilitat perquè faig cas del que deia el poeta: «I crec que el que fem s'ha de fer bé, perquè tot el que fem és important.» Sobretot en política i, segurament, sobretot, en aquest moment. La gent ho passa malament i calen respostes i, entre els que ho passen malament, molts són gent jove i calen respostes.

Durant la interpel·lació que el diputat Albert Batalla va fer en el darrer Ple, en vam conèixer algunes dades: l'important increment de l'atur entre la gent jove, l'alt percentatge de contractes temporals, les dificultats d'accedir a un habitatge digne, les necessitats de formació.

Jo no sóc partidari de determinades quotes i, fins i tot, estic disposat a acceptar que ser jove, si només consisteix en el fet biològic de tenir pocs anys, no és cap valor en si mateix. Però, ara, no podem passar més per alt que la crisi té repercussions severes per a la gent jove. No podem passar per alt que, a les empreses, l'últim d'arribar és el primer que fan fora. No es queden els més preparats, es queden els més cars d'acomiar i, davant d'això, calen respostes.

Quan sovint es fa referència als joves dient que són el futur, no deixa de ser una manera de dir que algun dia serem adults. Això és una evidència, però dient això no podem oblidar que els futurs adults són joves del present i que ara tenen necessitats i que és ara quan

necessiten respostes i també necessiten respostes des de la política.

Per això seria molt interessant que, ara que parlem de joventut, aquesta moqueta vermella que divideix l'hemicycle entre el bloc del Govern i el bloc de l'oposició no es converteixi, una vegada més, en un mur infranquejable que separa i que, gairebé, fa impossible qualsevol tipus d'acord.

Amb aquesta voluntat, des de Convergència i Unió, presentem una moció que proposa respostes concretes a tres àmbits que són fonamentals en el procés pel qual els joves poden desenvolupar el seu projecte de vida amb dignitat i amb esperança, com són la formació, l'ocupació i l'habitatge.

En formació, sol·licitem a l'Estat la transferència de les beques universitàries per tal que Catalunya disposi d'un sistema de beques propi.

En ocupació, signar l'Acord per a l'ocupació juvenil de Catalunya per millorar l'accés dels joves al mercat laboral, reduir l'atur juvenil i la temporalitat en el treball dels joves.

Habitatge. Sol·licitar a l'Estat el traspàs dels recursos previstos per la renda bàsica d'emancipació i afegir-los i unificar-los amb el programa d'ajuts al lloguer que, per a joves, ja està fent el Govern de la Generalitat.

Aquestes propostes que presentem, a banda d'ajudar la gent jove a fer el seu camí, poden servir per reforçar la confiança amb el que aquest Parlament representa, ja que també són mesures de reforçament de l'autogovern.

Beques. Traspàs de les beques per fer complir l'Estatut i una sentència del Tribunal Constitucional que, des de l'any 2001, ens dona la raó.

Acord per a l'ocupació juvenil. Coordinar el Govern i els principals agents socials i econòmics del país per garantir l'accés dels joves al mercat laboral.

Renda bàsica d'emancipació. Bé, per demostrar que la gestió des de Catalunya és més àgil i més eficient que des de l'Estat.

Senyores diputades, senyors diputats, esforcem-nos a tirar endavant aquestes propostes com si en depengués la salvació de molts joves, perquè en depèn, creguin-s'ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes, en nom d'Esquerra Republicana..., i per presentar les esmenes de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Bé, consens i transacció. Jo crec que són dos conceptes que avui hauríem

de tenir en compte a l'hora de presentar i a l'hora de discutir aquesta moció subsegüent a la interpellació al Govern que es va fer en el Ple passat en matèria de polítiques de joventut.

Un consens que ve de lluny, que ve del Pla nacional de joventut, que ve de les diferents actuacions que han fet els diferents governs de la Generalitat, siguin del color que siguin, en matèria de joventut i que ha permès que hi hagin acords en els aspectes fonamentals de les polítiques de joventut al nostre país. Les polítiques de joventut, per bé o per mal, estan lluny dels focus, dels focus mediàtics, i això ajuda, de ben segur, a posar-nos d'acord.

Presentem un seguit d'esmenes, de les quals, doncs, sabem que la primera i la segona les hem pogut transaccionar i la tercera ha estat acceptada i que esperem, doncs, que així ho confirmi el diputat Jordi Cuminal. Dono a la Mesa el text de la transacció.

En primer lloc, en el primer punt, en què es parla de les beques universitàries, coincidim amb la petició de reclamar a l'Estat, d'una vegada per totes, la transferència de les beques universitàries.

La discriminació dels universitaris catalans en relació amb aquesta qüestió és molt gran. Patim un espoli fiscal reproduït en l'àmbit de la universitat; som el 15 per cent dels estudiants universitaris de l'Estat, patim el 8 per cent de les beques.

El Govern de la Generalitat ha anat treballant en aquest sentit. La comissionada d'Universitats i Recerca, Blanca Palmada, ha estat treballant en aquest àmbit i ja s'ha formulat aquesta petició. Però creiem que, si el Parlament de Catalunya hi dóna suport, ajudarà, de ben segur, que aquesta transferència es faci realitat i, per tant, hem transaccionat amb el Grup proposant un text que diu: «Reiterar la petició al Govern de l'Estat de la transferència de les beques universitàries per tal que Catalunya disposi d'un sistema propi de beques.» Creiem que això ajudarà que sigui efectiva aquesta transferència al més aviat possible, en un context d'aplicació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior, on sense beques Bolonya no es podrà aplicar correctament. Per tant, més necessari que mai, més oportú que mai.

En segon lloc, hem presentat una esmena en el segon punt, quan es parla de l'Acord per a l'ocupació juvenil de Catalunya. Un acord que era una proposta del programa electoral que van presentar les Joventuts d'Esquerra Republicana a les eleccions de 2006, que compta amb propostes similars a la resta de programes electorals o a la majoria de programes electorals de la resta de forces polítiques i que hi ha estat treballant el Govern de Catalunya des del primer dia.

De la mateixa manera que en el punt anterior, una aposta decidida d'aquest Parlament ajuda que aquest acord sigui una realitat. Un acord que no és fàcil, perquè és posar sobre la taula agents econòmics i socials que moltes vegades tenen interessos contraposats. Però hi ha hagut un esforç per posar l'acord, per concertar, per sumar i, en aquest sentit, en els propers mesos, serà una realitat.

Fixar, doncs, que abans que s'acabi l'any aquest acord sigui una realitat, i així ho insta el Parlament al Govern, a través d'aquesta transacció, que creiem, doncs, que ajudarà, de ben segur, a reduir la precarietat laboral dels joves, a facilitar-los l'accés a l'atur.

Hem portat a terme aquesta transacció on també hem pogut transaccionar l'esmena primera del Partit Popular de Catalunya i el text quedaria de la següent manera: «Signar, al llarg del segon semestre de l'any, l'Acord per a l'ocupació juvenil de Catalunya amb els principals agents socials i econòmics catalans i el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya per treballar una estratègia integrada i coordinada per millorar l'accés dels joves al mercat laboral, reduir l'atur juvenil, així com la temporalitat en el treball d'aquest col·lectiu.» Uns reptes, uns principis rectors del que ha de ser aquest acord que ha de permetre una coordinació molt més gran de la que hi ha ara de les diferents administracions, els diferents agents socials i econòmics en matèria d'ocupació juvenil.

I el tercer punt. En el tercer punt de la renda bàsica d'emancipació, on el Govern de l'Estat va arribar amb un cert retard respecte a l'Administració de la Generalitat en les ajudes al lloguer.

El Govern de la Generalitat, des del 2005, impulsa unes ajudes al lloguer que cada any han anat creixent i veiem, doncs, com la renda bàsica d'emancipació, gestionada, potser, des de la llunyania, amb una certa precipitació, no és tan eficient com les ajudes del Govern de la Generalitat.

Per tant, en virtut també de les competències en matèria d'habitatge, demanem, com ja s'ha estat treballant també per part de la secretària d'Habitatge la senyora Carme Trilla, que es transfereixin els recursos i es puguin gestionar tots plenament des de la Generalitat, sumant a la bona feina que es fa, doncs, en l'àmbit de les polítiques d'habitatge.

Per tant, hem aconseguit un consens en matèria de polítiques de joventut que esperem que es reproduïxi en altres aspectes d'aquesta cambra i que esperem que els joves catalans vegin que al Parlament, quan hem de parlar d'ells, quan hem de treballar per a ells, ens posem d'acord i això, sens dubte, és una bona notícia.

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies. Senyor Aragonès, perdoni. La proposta de transaccional que vostè ens facilita és en substitució de les esmenes al punt 1 i al punt 2 dels grups que vostè representa i manté l'esmena en el punt tercer, tal qual? (*Veus de fons.*) D'acord. Gràcies.

Ha presentat també esmena el Grup Popular. Té la paraula, per a la seva exposició, el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres votarem, de l'esmena que ens ha presentat Convergència i Unió, els tres punts redactats per la Joventut Nacionalista de Catalunya –suposo que també Unió de Joves ha tingut

algun protagonisme en la redacció d'aquesta esmena—, doncs, en la redacció que ens ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i les seves Joventuts, nosaltres en farem tres parts, per dir-ho d'alguna forma. Votarem que sí a una, ens abstindrem en una altra i farem «no» a una altra, per coherència política.

Mira, primer, perquè nosaltres... És cert, necessitem un consens i, sobretot, per a la joventut, que són aquells que més pateixen la crisi, les famílies i aquells joves que volen constituir una família, que és important i també ho hem de tenir present quan fem polítiques. Aquells joves que volen crear una família.

El més difícil actualment no és mantenir la família, sinó crear una nova família; és un tema important i és un tema que ens hi hem de posar, són polítiques de joventut i, per tant, aquestes polítiques són prioritàries.

Però, home, una cosa és demanar un consens i una altra cosa és fer-nos còmplices d'unes situacions determinades, és a dir, preses de pèl —i li ho diu aquest diputat, precisament— poques —poques.

Però, escolti, que ara els socialistes de Catalunya vinguin a demanar al senyor Zapatero que es compleixi una sentència del Tribunal Constitucional i, ara, ho fem per consens, doncs, escolta, això és una presa de pèl i, per tant, nosaltres no serem còmplices d'això.

Perquè, escolti'm, miri, el senyor Zapatero dormirà molt bé avui i ni es mirarà que el Parlament de Catalunya ha aprovat una moció que diu que les beques s'han de traspasar a la Generalitat de Catalunya. Això, com tants altres compromisos que ha adquirit aquest Govern, i ens ho pot dir el senyor Bosch, per exemple, amb aquell pacte a què vam arribar a la moció, quan vam dir que havíem d'augmentar i que havíem d'enfortir i que havien de fer les transferències de la Generalitat de Catalunya per assegurar la Llei de dependència. On ha quedat tot això? Re, en un no-res.

Per tant, avui, farem, com ja hem dit i com hem criticat, per exemple, a la Llei d'Educació, un *paripé* i nosaltres no en volem ser còmplices.

Tampoc volem barrar el pas, perquè ho diu el Tribunal Constitucional i el Tribunal Constitucional és una de les majors garanties que existeixen per al compliment de la Constitució, per al compliment de l'Estatut i per al compliment dels drets i deures i les llibertats dels ciutadans espanyols i també de Catalunya, encara que a alguns no els agradi, el Tribunal Constitucional.

I, per tant, amb la mateixa autoritat que alguns d'aquesta cambra demanen que es compleixi la sentència del Tribunal Constitucional, nosaltres ho fem amb la mateixa coherència, que es compleixin totes les sentències del Tribunal Constitucional, fins i tot, aquelles que afecten allò que a vostès no els agrada.

Per tant, això, una primera. No podem votar a favor del primer punt, però tampoc no ens hi podem oposar, perquè és sentència del Tribunal Constitucional, i vostès saben que, per a nosaltres, el Tribunal Constitucional és sagrat.

El punt 3. Tampoc hi votarem a favor. Per què? Per un sentit de construcció nacional, de construcció de tot Espanya. Nosaltres pensem que tant és govern dels catalans i les catalanes el Govern de la Generalitat de Catalunya com el Govern central; tant és l'un com l'altre.

I aquest concepte, des d'un punt de vista nacionalista que pensa que només és des del Parlament de Catalunya, només des de la Generalitat de Catalunya és des d'on es defensen els interessos dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, nosaltres no ho compartim. Perquè pensem que també des de la Moncloa, també des del Congreso de los Diputados es poden defensar, i s'han de defensar, els interessos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I, per tant, que hi han competències —i això afecta també les competències d'emancipació, competències de joventut— que també les poden tenir, i les han de tenir i és bo que les tinguin, el Govern de l'Estat, el Govern nacional i també el Govern autonòmic.

Però anem al segon punt, que és el punt que..., per tant, votarem que no a aquest punt. Però anem al segon punt que és el punt, potser —no diria més important—, però on hem arribat a l'acord unànime d'aquesta cambra, sempre amb el beneplàcit del Grup Mixt, que ja veurem que diu, que és el punt de l'acord.

Mireu, a Catalunya actualment, els joves menors de vint-i-cinc anys..., l'atur juvenil es troba al 36 per cent, concretament a un 36,20 per cent. Quan va arribar el senyor Montilla al Govern estava en un 13,22 per cent. És a dir, el senyor Montilla, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha triplicat l'atur juvenil de Catalunya. I algú ens dirà: «Escolta'm...», com ens deien abans, eh?, que ens deien «no, deixi, deixi que parli, que ens estimulem intel·lectualment.» Doncs, escolti'm, la crisi és global, sí; però resulta que, a nivell de la Unió Europea, l'atur juvenil és del 18 per cent i a Catalunya és el 36 per cent. És el doble. Alguna cosa a veure —alguna cosa a veure— hi té el Govern de la Generalitat de Catalunya, més enllà d'aquest mite i d'aquests arguments d'argumentari, si m'ho permet, barat de dir «els especuladors a nivell mundial, l'Aznar o el Bush, la guerra d'Iraq, etcètera», que sempre surt el mateix, per cert. Sempre que passa qualsevol cosa surt el Bush, l'Aznar, la guerra d'Iraq i els especuladors a nivell internacional, etcètera. Però alguna cosa hi té a veure el Govern de l'Estat que fa sis anys que governa, el Govern de la Generalitat que fa cinc anys que governa. Perquè, escolti'm, quan es va presentar el senyor Zapatero es presentava «por el pleno empleo» i, fins i tot, «por el pleno empleo juvenil». És a dir, això no ho veia.

Per tant, el que nosaltres diem, és: «És necessari.» La pregunta que ens fem: què ha passat aquests anys? Per què no han fet un acord per a l'ocupació... —i acabo, senyor president—, per què no han fet un acord per a l'ocupació quan les coses anaven bé? Per què hem perdut en les polítiques de joventut tant temps quan les coses anaven bé i ara ho hem de reclamar novament?

Perquè recorde que va ser una moció del Partit Popular de Catalunya, al principi de legislatura, que exigia el segon pacte —ja sé que a vostès no els agrada això de pacte, que s'ha de canviar per acord—, que exigia l'acord per l'ocupació juvenil de Catalunya, quan les coses ana-

ven mitjanament bé. Ara, per tant, nosaltres anirem a la transacció i acceptarem que és urgent aquest acord.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyor diputats, amb relació a la moció de Convergència i Unió subsegüent a la interpellació del darrer Ple sobre polítiques en matèria de joventut, com ja s'ha explicat, els grups que donem suport al Govern hi hem presentat tres esmenes, amb una clara voluntat d'acord, una clara voluntat per superar aquest mur de què parlava un dels diputats que m'ha precedit, el senyor Jordi Cuminat, i que jo diria que en matèria de joventut, tal com també s'ha posat de manifest, no és tan infranquejable, que ho hem fet en moltes ocasions, i que, per tant, també ho podem fer així.

Coincidim, entre altres aspectes, en el fet que la greu situació econòmica actual que vivim afecta de forma molt especial la gent jove, ja de per si vulnerable, i que, per tant, cal actuar en conseqüència com així ho fa el Govern. I prova d'això és que precisament alguns dels punts, dels acords ja es treballen des del Govern de la Generalitat. Es treballa en educació, formació, treball i habitatge —els tres pilars fonamentals de l'emancipació. I em vull centrar molt en l'acord per a l'ocupació juvenil, perquè és en el punt precisament en què hi ha consens amb totes les forces polítiques: es tracta d'una eina importantíssima per tal de donar resposta a un dels problemes més greus que actualment té la joventut, que és el treball; un acord que necessàriament, i així ho hem posat de manifest en diverses ocasions, ha de ser consensuat amb els agents econòmics i socials entre altres —una premissa que compta amb el consens de la majoria. Amb tots ells, amb aquests agents econòmics i socials, es treballa de manera intensa i els darrers mesos, sobretot, per tal de consensuar propostes molt concretes i les diferents mesures que ha de contenir l'acord.

El treball se centra sobre cinc àmbits de treball, sobre cinc grans àmbits, que inclouen diferents línies estratègiques, les quals, a la vegada, contenen les mesures laborals que es proposaran. També la consellera d'Acció Social, la setmana anterior, en el Ple anterior, va donar a conèixer aquests àmbits temàtics que són: les condicions laborals, l'emprenedoria, la formació, orientació i inserció —àmbit que inclou com a línia estratègica, també, la mobilitat o el suport i la coordinació amb els ens locals i territorials—, per tal de millorar la qualitat i eficàcia dels serveis prestats en aquest camp.

I els dos àmbits restants són: la conciliació de la vida laboral —l'acadèmica i personal—, i la informació i anàlisi estadística. Els objectius globals, entre altres: la millora del mercat de treball juvenil, facilitar l'entrada dels i les joves al mercat de treball, afavorir la relació entre

formació i ocupació, millorar la qualitat de l'ocupació juvenil, i també incentivar l'emprenedoria, un camp fonamental en les polítiques d'ocupació arreu, però també molt especialment al nostre país on sempre ens hem caracteritzat, precisament, per ser emprenedors.

Actualment, totes aquestes mesures es troben en un nivell de consens avançat, i per això, tal com ha explicat el diputat Pere Aragonès, el sentit de l'esmena que presentàvem.

Entenem, per tant, des del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, que les polítiques de joventut, tal com deia al principi, han d'incloure accions en aquests grans eixos: educació i formació, treball i habitatge. Considerem que es treballa bé en tots aquests camps i que hem de seguir per aquest camí, perquè només des del consens i des de l'esforç comú aconseguirem els objectius que ens hem marcat i aconseguirem facilitar i ajudar a tots aquests milers de joves en el seu difícil camí cap a l'emancipació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, jo també el primer que vull esmentar és que crec que podem estar contents i contentes que arribem a un cert consens, que puguem transaccionar aquestes esmenes. Crec que els joves tradicionalment hem donat exemple que quan parlem de joventut ens posem d'acord. Ho vam fer amb el Pla Nacional de Joventut, ara haurem d'encetar un altre cop aquest procés, i crec que és important començar amb mocions on ens podem posar d'acord sobre les polítiques de joventut.

Pel que fa a les propostes que ens fan. També hi estem d'acord, no és difícil posar-nos d'acord quan parlem de joventut, perquè la diagnosi és clara. És a dir, parlem..., què necessiten els joves? Emancipar-se. Quines són les potes de l'emancipació? En parlava el diputat Albert Batalla: formació, treball i habitatge. És veritat. Després cadascú pot fer les interpretacions de com s'hi arriba a fer polítiques d'èxit en aquest sentit, però sí que és veritat que amb les tres potes hi estem d'acord.

Comencem per formació, parlant de beques. Clar, ho subscrivim. És veritat que és reiteratiu, és reiterar, no és que el Govern no ho hagi demanat, ho ha sol·licitat per activa i per passiva, abans i després del canvi de ministeri. Ho podem tornar a dir, però el consens el que vulguin. Nosaltres entenem que són fonamentals les qüestions de les beques, i més quan tenim les universitats que passen temps difícils, davant del procés d'aplicació de Bolonya. Nosaltres entenem que Bolonya, si no es fa amb beques-salari amb condicions i l'Estat hi posa recursos, cosa que no ha fet fins ara, el que pot fer és, precisament, empitjorar les condicions

a l'accés a l'educació superior. Per tant, entenem que és fonamental aquest traspàs.

Pel que fa a treball, diuen: «Escolti, si no hi ha acord per a l'ocupació juvenil no es fan polítiques de joves i mercat laboral.» Això tampoc és així, ben bé. S'ha firmat, precisament, un acord estratègic que parlava de formació, d'inserció en el mercat laboral, de qualitat de l'ocupació, d'això parlava l'acord estratègic. Perquè les polítiques de joves tenen molt a veure amb les polítiques laborals de tothom. No som com un bolet a part. I, per tant, quan parlem de l'acord estratègic, també parlem de la qualitat de l'ocupació de tothom, i especialment dels joves que estan afectats per les pitjors condicions de treball. Però, també compartim que és important donar un impuls a les polítiques d'ocupació de joves i signar, al més aviat possible, aquest acord.

I, pel que fa a habitatge..., escolti'm, senyor López, està bé que tothom vulgui fer política d'habitatge, però les polítiques més eficaces i més eficients són les que es fan de manera integrada i planificada. I, precisament, aquí a Catalunya comptem amb un pacte nacional per l'habitatge, amb una llei per al dret a l'habitatge i el més normal és que l'Estat, diguéssim, vulgui fer polítiques de proximitat. I per a això hi ha la Generalitat de Catalunya, per fer polítiques d'habitatge. I el més coherent, i que no genera frustració davant d'aquests «autobombos» del Ministeri, és, precisament, transferir els recursos i que es faci dins d'un marc d'una política d'habitatge que està planificada a Catalunya. No és una qüestió que no vulguem que l'Estat faci política d'habitatge, sinó que es fa des d'on es planifica i es fa política de manera global.

I el que sí que volia fer és una reflexió general: nosaltres entenem que és veritat que s'ha de fer política per joves, però no es fa de manera tangencial. Fer política per joves és ser coherent amb quin model de societat volem, amb quin model de polítiques laborals volem, polítiques d'habitatges, etcètera. I, clar, el que no es pot fer és venir aquí, ahir al matí, demanant baixades d'impostos, flexibilitzacions del mercat laboral i després venir aquí amb mesures tangencials parlant de l'acord per a l'ocupació juvenil.

Perquè, clar, quan s'han fet reformes laborals que han portat a la precarització del mercat laboral, que ha afectat l'augment de la temporalitat dels joves i que ara fa que acomiadar la gent jove, que és la que està més afectada per la temporalitat, sigui acomiadada –i, per tant, tinguin un coixí social molt més reduït–, doncs, quan s'han acordat aquest tipus de reformes laborals, s'ha potenciat, també, l'especulació en el mercat immobiliari sense intervenir-hi durant tants anys, ara ens trobem amb aquesta hipoteca, i el que no es pot fer és dir: «Ara demanem una beca, ara beques per als joves, però després les polítiques integrals que afecten a tota la ciutadania, però especialment als joves perquè són els més vulnerables, doncs, llavors me'n desdic i parlo d'una altra cosa.»

Per tant, crec que és important tenir aquesta visió estructural de les polítiques, perquè per ser eficaços en joventut hem de ser coherents amb totes les polítiques que fem i en tots els àmbits. No es pot demanar flexi-

bilitzar el mercat laboral, abaratir l'acomiadament i dir que es lluita contra la precarietat dels joves, perquè és incompatible.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, en aquests punts que ens planteja aquesta moció sobre la política de joventut, nosaltres hi han dos punts concrets que..., que no hi podem votar favorablement, que són el primer i el tercer punt –tal com estan plantejats, diguéssim, originalment, després veurem el plantejament sobre els esmenes. I no hi estem d'acord, bàsicament, per una qüestió de concepte de treball entre administracions.

Aquí és demana sol·licitud de transferències de la competència de les beques, i a l'altre punt es demana sol·licitud del traspàs dels recursos per a la renda bàsica d'ocupació, que ara té el Ministeri, que es veu que té a Catalunya. Això parteix d'una base, que és la base..., o el plantejament inicial que fa Convergència i Unió en aquest moció és que hem de tenir, nosaltres, totes les competències o totes les que es pugui. Llavors, jo crec que, des del nostre punt de vista, des de Ciutadans, més que tenir les competències el que volem és que les competències es tinguin en funció dels interessos de proximitat, d'igualtat i amb diferents criteris. Perquè ens entenguem, hi ha qüestions que es poden fer millor des de la Unió Europea, altres des de l'Estat i altres des de la política autonòmica o municipal. Jo crec que això és el component de l'Administració. Però la clau per coordinar tot això és la bona col·laboració entre administracions, la coordinació entre administracions públiques. I això és del que, des del nostre punt de vista, n'hauríem de fer pedagogia i portar-ho per aquí.

Què plantegem nosaltres, per exemple, en l'àmbit que vostè diuen «el tercer punt de la renda bàsica d'ocupació»? Com hem plantejat amb altres camps de la política autonòmica i local, que hi hagi coordinació i, fins i tot, finestra única. Però perquè hi hagi finestra única, les administracions en comptes de pugnar han de col·laborar, perquè els ciutadans al final necessiten aquesta finestra única.

Què demanem, en aquest cas, per exemple, de la renda bàsica d'ocupació? Sí, és cert, el Ministeri té unes competències, la Generalitat en té unes altres, i tothom diu: «Clar, com que això és un embolic, que el tinguem nosaltres.» Home, l'opció lògica seria: «Com que això és un embolic, que les administracions es posin d'acord perquè els ciutadans només s'hagin d'adreçar a una finestra única.» Ens està passant amb política d'habitatge aquí a Catalunya. En aquest cas, amb l'agència que es posa en marxa de l'habitatge i amb les diferents oficines del territori, i, a més a més, amb el que teníem fins ara de les empreses públiques.

Doncs, nosaltres el que volem és que hi hagi una sola finestra única on els ciutadans s'hi adrecin per les seves polítiques. Perquè, al final, al ciutadà li és igual si hi ha una competència administrativa que està en mans de l'Estat, si ve de la Unió Europea, si és una directiva, si és la Generalitat, si és l'ens local o si és el Consell Comarcal. Per tant, en comptes d'obsessionar-nos, que és legítim demanar competències i voler treballar-les, és legítim; però en comptes d'anar per aquesta via, que moltes vegades pot ser errònia, anem per la via de la coordinació quan sigui possible. I en d'altres casos on veiem..., i ho hem fet aquí, Ciutadans, votant a favor del traspàs de rodalies, quan hi han casos que potser veiem que per proximitat es pot gestionar millor, doncs, es traspasa. El que no pot ser és que sempre la solució última a una falta de coordinació o de lleialtat entre institucions acabi amb una competència traspassada.

Per tant, una miqueta de sentit comú; entenc i puc entendre la filosofia des del punt de vista de Convergència i Unió, el que no podem compartir és no fer un esforç de pedagogia i de col·laboració entre administracions.

Al segon punt sí que hi votarem a favor; a més ens consta que hi ha una esmena: allò del període, doncs, sí, suposo que es pot parlar d'un període més ampli. Però, bé, signar l'acord d'ocupació juvenil a Catalunya, doncs, home, jo crec que tots els grups de la cambra hauríem de fer tot el possible perquè això tiri endavant, perquè, com es deia abans, amb una situació econòmica com la tenim, els que més pateixen, doncs, són els que tenen més dificultats, i els joves en el món laboral..., desgraciadament així ho demostren els números, clarament, no?, per la precarietat laboral i per la situació d'accés al mercat laboral. Per tant, sí que votarem a favor d'aquest segon punt.

En el tema de les beques sí que voldríem dir també..., una referència que s'ha fet des d'algun grup parlamentari amb la filosofia aquesta d'«home, les hem de tenir nosaltres, perquè com que representem un 15 per cent i és un 9 per cent el que arriba, doncs, les hem de tenir nosaltres». Bé, si això s'apliqués sempre, mai hi hauria repartiment de res dintre d'un estat, d'una comunitat autònoma o d'un municipi, perquè al final jo diria: «A mi dóna'm el que és meu i els altres que s'apanyin.» No, miri, aquí hi ha una redistribució de la riquesa entre la gent més pobre, entre la gent més rica, entre gent diferent. I jo entenc que des de les posicions egoistes i conservadores, més de dretes, pròpies d'altres estats, es reivindica, des de la visió nacionalista, «jo vull el que és meu i els altres que s'apanyin», però, home, m'estranya molt que des de posicions suposadament d'esquerreres es defensi que «jo vull tenir el que és meu».

És a dir, en definitiva, la posició que ha manifestat Esquerra Republicana és la posició egoista, la posició de dir: «No, a mi dóna'm el que és meu perquè, si no, això és un espoli.» No, un espoli no; això és redistribució de riquesa. I qui creu en un estat de dret i en un estat social, creu en la redistribució de riquesa, i qui no hi creu no hi creu. I jo ja entenc que hi hagi gent que no hi creu, però que no es vesteixin de falses etiquetes: si no hi creuen, en la redistribució de riquesa dintre d'un estat, doncs diguin-ho obertament, però no ens vestei-

xin això d'etiquetes suposadament progressistes, que no ho són gens.

Per tant, nosaltres sí que defensem això; era simplement un matís: no podem parlar amb aquesta poca propietat, dient que les nostres beques se les queden no sé quins joves d'una altra part de l'Estat; això és absolutament egoista i absolutament fals, en definitiva, perquè hi ha una redistribució en funció de les rendes i un senyor a Salamanca o un senyor a Barcelona o un senyor a Cuenca rep les beques en funció de la seva situació econòmica, de la seva família o de les seves dificultats, no en funció de si és català, si és extremeny o si és andalús. Per tant, no fem més demagògia amb això, deixem les coses clares i no enganyem més la gent.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

El senyor Cuminal pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Cuminal i Roquet

Gràcies, senyor president. Tres coses ràpides: en primer lloc, el posicionament respecte a com queda la moció definitiva. Dir que, també, doncs, en favor del consens que tots els grups hem manifestat, sí que s'ha arribat a una transacció pel que fa referència a la primera esmena i a la segona dels grups que donen suport al Govern, i afegint-hi la primera del Partit Popular, que, per tant, el punt número 1 quedaria: «Reiterar la petició al Govern de l'Estat de la transferència de les beques universitàries per tal que Catalunya disposi d'un sistema propi de beques.»

El punt número 2 seria: «Signar al llarg del segon semestre de l'any l'acord per l'ocupació juvenil de Catalunya amb els principals agents socials i econòmics catalans i el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya per treballar una estratègia integrada i coordinada per millorar l'accés dels joves al mercat laboral, reduir l'atur juvenil, així com la temporalitat en el treball d'aquest col·lectiu.»

I s'accepta l'esmena número 3 dels grups que donen suport al Govern.

Per altra banda, acceptaríem l'esmena número 4 del Partit Popular i no acceptaríem l'esmena número 5, perquè en el procés en què hem estat transaccionant ja s'ha vist, doncs, que les coses que hi ha d'alguna manera o altra s'estan fent; valia la pena, doncs, no posar-ho; i, en tot cas, no l'acceptaríem.

Per tant, d'aquesta sessió d'avui del Parlament, en una època de crisi, en sortim amb propostes concretes en matèria de formació, d'ocupació i d'habitatge pel que fa referència a la gent jove.

Però ara que parlàvem de gent jove, i, a més a més, doncs, els que han intervingut són diputats i diputades dels més joves de la cambra, dir-vos que des de Convergència i Unió hem apreciat una actitud poc jove en la gent que parlava en nom dels grups del Govern, quan dic «poc jove» vull dir una actitud poc atrevida i en alguns casos, doncs, una mica conservadora. Per què ho

dic? Ho dic perquè tenim les propostes, però no s'han acabat d'atrevir a l'hora de posar un calendari.

I, per tant, nosaltres hi insistirem. La nostra voluntat de consens, que hem manifestat, no resta gens la nostra exigència que es pugui fer bé la feina. I hi insistirem, perquè encara que ens diguin que ja ho han dit, encara que ens diguin que ja ho estan treballant, mentre no hi hagin resultats, nosaltres seguirem insistint-hi, seguirem exigint al Govern que faci bé la seva feina. Perquè, si aprovem mesures, vol dir que fan falta; si aprovem mesures, vol dir que la gent ho passa malament. I quan els parlava al principi de la meua intervenció de fer-ho bé volia dir precisament això, que no només ens podem quedar amb les propostes, sinó que el que cal és fer que les propostes es compleixin, hi insisteixo, com si en depengués la salvació de molts joves, perquè en depèn, creguin-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor diputat, per..., senyor diputat... *(El Sr. Aragonès i Garcia demana per parlar i veus de fons.)* Un segon –un segon–, només per una qüestió procedimental. Entenc que hi ha tres punts, a la moció, més un quart punt, o sigui, que seria... *(veus de fons)*, el quart punt que seria l'esmena número 2 del PP. *(Pausa.)* D'acord.

Senyor López, entenc que vol votació separada..., de tots els punts... *(Pausa.)* Votarem l'1, el 2, el 3 i el 4.

Senyor Aragonès...

El Sr. Aragonès i Garcia

Per al·lusions.

El president

Té un minut.

El Sr. Aragonès i Garcia

Molt bé, moltes gràcies. Senyor López, diputat López, vostè rebutjarà alguns aspectes de l'acord que hem fet els grups que donem suport al Govern i Convergència i Unió per aquest suposat vernís nacionalista, però els únics que han parlat de nacionalisme avui són el Partit Popular i Ciutadans.

I vostè també ha parlat del Tribunal Constitucional, i aquest amor que senten cap al Tribunal Constitucional; nosaltres som una mica més escèptics en aquest tema. Però la sentència de les beques és de l'any 2001; el Govern del Partit Popular a l'Estat va tenir tres anys per complir-la i no la va complir. Per tant, per coherència, crec que també hauria de reflexionar sobre aquest tema.

I també per coherència, quan vostè culpa el Govern de la Generalitat del 38 per cent d'atur juvenil, miri's les dades del País Valencià, que superen el 50 per cent d'atur juvenil. Suposo que, en coherència, la culpa també la té el senyor Francisco Camps.

(Veus de «Molt bé!» Pausa llarga. El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.)

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, per al·lusions, li he demanat fa ja...

El president

Un minut.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, vejam, a mi l'únic que m'agradaria és que el senyor Aragonès, en aquest cas, ja que ha sigut el màxim defensor de les sentències del Constitucional..., m'agradaria veure la coherència durant tota aquesta legislatura, fins que acabi, defensant el Tribunal Constitucional i les seves sentències.

Tant de bo Esquerra Republicana mantingui aquesta posició de defensa a ultrança de les sentències del Constitucional i del mateix Tribunal; seria una gran notícia per a la constitucionalitat d'aquesta cambra, de l'Estatut, i per a la, en definitiva, convivència dintre de l'estat de dret, de l'Estat espanyol, d'Espanya, en definitiva, que Esquerra Republicana seria molt bo que comencés a assumir.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació, doncs, aquesta moció.

I perquè quedin clars els termes, seran quatre votacions perquè són quatre punts: els dos primers a partir de les transaccions fetes amb les esmenes, el primer dels tres grups que donen suport al Govern, el segon dels tres grups que donen suport al Govern més una esmena del Partit Popular; el tercer seria el punt original de la moció, i el quart seria l'esmena número 2 del Partit Popular.

És així? No és així? *(Pausa.)* Senyor Cuminal...

El Sr. Cuminal i Roquet

Senyor president, el tercer seria l'acceptació de l'esmena dels grups que donen suport al Govern.

El president

D'acord. Per tant, els dos primers punts serien la transacció, el tercer seria l'esmena dels grups que donen suport al Govern i el quart seria l'esmena del Partit Popular.

Votem el primer punt.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor i 17 abstencions.

Segon punt.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor.

Tercer punt.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor, 14 en contra i 3 abstencions.

I, finalment, quart punt.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor i 66 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i tres minuts.